

Junij 2009

Št.

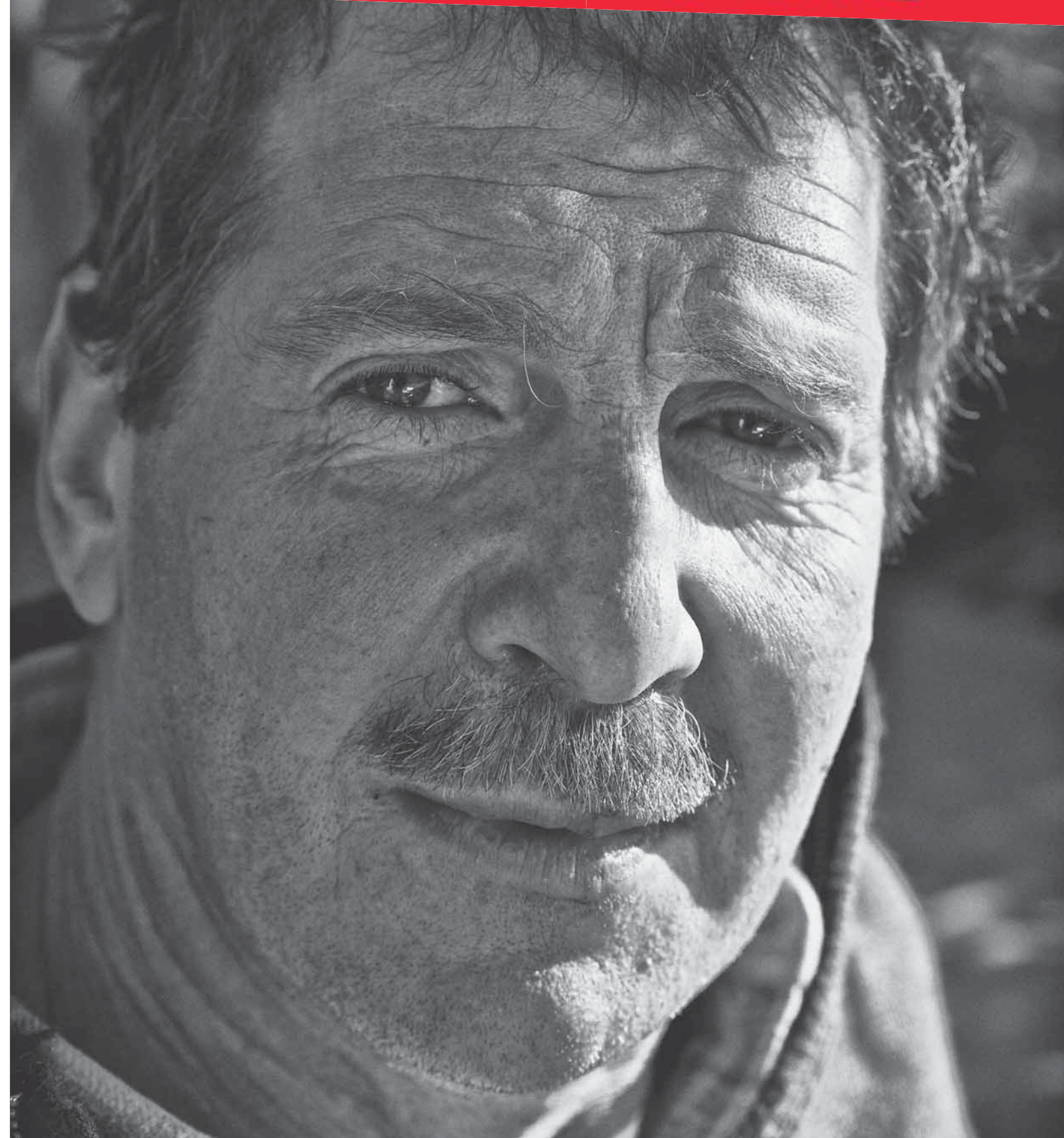
037

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

Odgovorna urednica:

Špela Razpotnik

Izvršna urednica:

Katja Bizjak

Tehnična urednica:

Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertonec, Bojan Dekleva, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanec,

Roman Lasnik, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Maruša Bertonec, Matilda M. Dobro

Ilustracije:

Matilda M. Dobro, Kalu,

Nik Knez, Damjan Majkič

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --

FIHO -- Urad za mladino -- MOVIT

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vsí drugačni
vsí enakopravni

eea
grants

norway
grants

Uvodnik:

ZDRAVJE

foto: osebni arhiv

Pravimo, da je zdravje največ vredno. Ko si za novo leto zaželim veliko lepega, na koncu velikokrat dodamo: »Predvsem pa zdravja.« Banalna resnica je, da na zdravje velikokrat pozabljamo, dokler ga imamo, ko pa ga nimamo, vse ostalo izgubi smisel oziroma postane podrejeno iskanju zdravja. V razvitem svetu je zdravje tudi eden največjih poslov, farmacevtske tovarne ene tistih z največjimi dobički, ohranjanje zdravja ena najbolj pogostih tem v televizijskih propagandnih sporočilih in hrana na oddelkih za zdravo prehrano v velikih trgovinah z živili najdražja.

Kako pa je z zdravjem in njegovim varovanjem na cesti, v uličnem življenju, med brezdomci? Tako kot si mislite: pretežno slabo. Brezdomci večinoma ne umirajo stari. V zadnjem letu smo imeli med brezdomnimi člani oziroma uporabniki društva Kralji ulice zelo veliko umrlih, še posebej računajoč glede na število vseh uporabnikov in glede na njihovo nizko starost. Ljudje brez doma preživljajo svoje bolezni tako in tam kot svoje siceršnje življenje – na ulicah, brez bolniške. Ali pa na urgencah in hospitalizirani, če jih v bolnice sprejmejo in če v njih ostanejo, dokler jih ne odpustijo v »domačo nego«. Ki je seveda ni!

Cesta pač ni prostor, ki bi bil primeren za ohranjanje zdravja. Še več, cesta je za marsikoga prostor, kamor je pribežal iz razmer, ki so bile nezdružive, življenje na cesti je za marsikoga edino življenje, ki ga pozna in zmore. Vsekakor cesta ni življenjski prostor, ki bi si ga kdo sam od sebe izbral, paradoksalno pa je včasih enako slab ali celo boljši od vsega drugega, kar je na voljo (na primer bivanje v nemočnih in z nasiljem obremenjenih družinah, nudenje spolnih storitev v zameno za prenočišče, življenje v psihiatrični bolnici, v zaporu), pa čeprav to ni prostor, kjer bi človek lahko najboljše ohranjal svoje zdravje.

Tako kot v življenju nasploh smo tudi v zdravju neenaki. Neenaki smo tako v kakovosti življenjskih prostorov, ki jih obvladujemo, uporabljamo in uživamo, kot tudi v pogostosti in intenzivnosti bolezni in na koncu tudi v kakovosti zdravstvene oskrbe ter dostopu do zdravljenja. Na žalost se te neenakosti praviloma kopičijo oziroma »pokrivajo«: kdor slabše živi, je velikokrat manj zdrav in ima slabši dostop do zdravstvenih storitev.

Nedavna raziskava Kraljev ulice je pokazala, prvič: da za brezdomne ljudi s precejšnjo mero gotovosti velja, da je zdravstveno bolj ogrožena oziroma je njeno psiho-bio-socialno stanje/zdravje slabše od stanja v splošni (slovenski) populaciji. Ta ugotovitev velja predvsem za področje duševnega zdravja in odvisnosti ter za druge telesne bolezni in stanja, ki so povezani z načinom življenja na cesti. Taka ugotovitev je v skladu s večino tujih raziskav na tem področju. Drugič: dostopnost do zdravstvenega sistema in storitev je za brezdomne ljudi slabša, kot je dostopnost obojega v splošni (slovenski) populaciji. Tudi ta ugotovitev je skladna z ugotovitvami večine tujih raziskav o brezdomstvu. O tem smo govorili na strokovnem srečanju ob tednu enakosti v zdravju »Neenakosti v zdravju in socialne determinante zdravja« 26. maja 2009 ter bomo govorili na strokovnem srečanju z naslovom »Zdravstveno varstvo brezdomcev« 16. junija 2009.

Po definiciji Svetovne zdravstvene organizacije je zdravje stanje popolne telesne, duševne in socialne blaginje in ne le odsotnost bolezni in slabosti. Zdravje in bolezen sta posledici telesnih in psiholoških procesov, na katere močno vplivajo družbeni, ekonomski in kulturni dejavniki. Upoštevajoč socialno dimenzijo zdravja ugotovimo, da zdravstveno stanje brezdomnih že po definiciji ne more biti dobro. Še več, glede na to, da smo ljudje povezani ter da drug drugemu tvorimo socialni svet, lahko rečemo, da nihče od nas ne more biti zdrav, dokler so v njegovi bližini drugi, ki so brez osnovnih življenjskih pogojev, na primer brez strehe nad glavo.

Bojan Dekleva

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 KRIZA? NIČ NOVEGA.
- 5 TRESK, BUM, PAM!
- 6 KAJ PA ZDRAVJE?
- 7 KO SEM OSTAL SAM
- 8 SOCIAL-EGO TURBULENCA
- 9 TATU ZGODBA
- 10 RAZLIČNOST NAS BOGATI!
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 SOL IN KOPER
- 17 NADoGLAS
- 18 NAJPREJ STANOVANJE!
- 18 KRALJEVI RECENZOR
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PRAVLJICA ZA ODRASLE
- 21 KRALJ IN KRALJ
- 22 GOGIJEVA KOLUMNA
- 24 IZZA REŠETK
- 25 ENIGME IZ STIGME
- 25 TAUBI
- 25 BRANETA NI VEČ ...
- 26 PRED 100 LETI
- 26 ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU
- 26 SMS-KOMENTARNICA
- 27 PISMA BRALCEV
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

To sem jaz:

PRIMZII

foto: Tomislav Gruden - GT5

Star sem 32 let, sem bivši narkoman, sedaj pa pijem. S tem mislim, da sem vsaj malo na boljšem, odkar sem zamenjal drogo za alkohol.

Dve leti sem bil na cesti, prej sem živel pri puncu. Do konca maja sem približno šest mesecev bival pri nunah na Ježici. One pa imajo zaprto od junija do septembra, tako da ne vem, kaj bom sedaj.

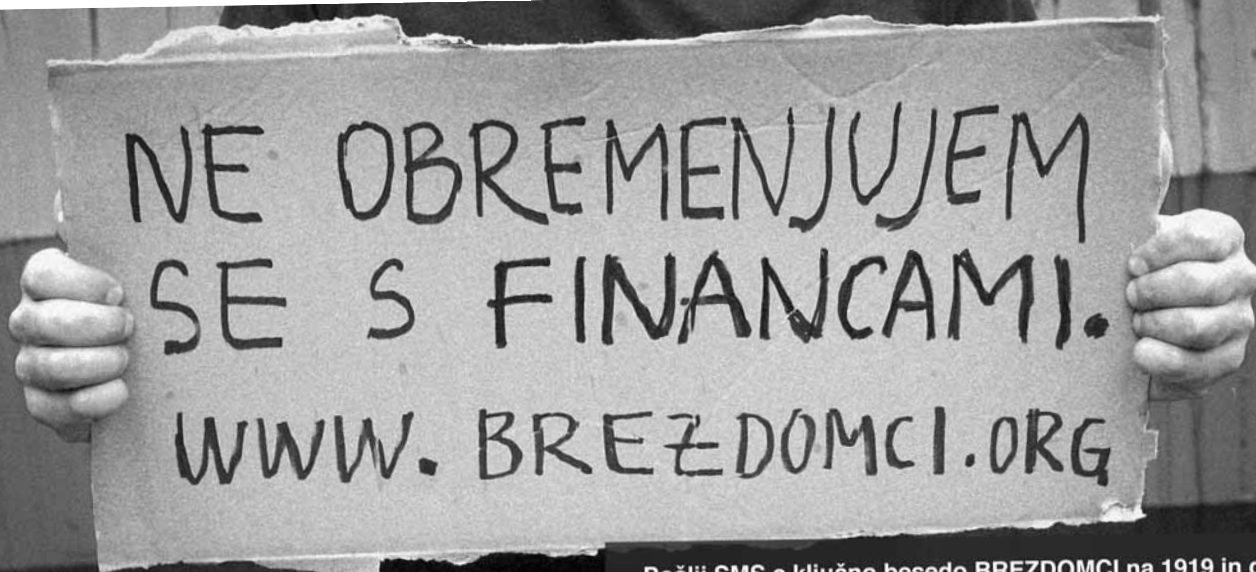
Rad bi šel delat, a pijem metadon in sem vezan na uro terapije. Malo me je tudi strah delat, saj že dolgo nisem, pa še ta cesta ... Preživim pa se s socialno podporo, ki si jo lepo porazdelim čez ves mesec.

Po naravi sem sicer športnik, a sedaj, ko pijem, to ne gre skupaj. Rad imam naravo in ljudi nasploh. Ne maram pa žleht ljudi. V prihodnosti si želim lepše življenje in nič drugega. Družino, otroke pa ljubezen.

Primzii

DO KONCA MAJA SEM PRIBLIŽNO ŠEST MESECEV BIVAL PRI NUNAH NA JEŽICI. ONE PA IMAJO ZAPRTO OD JUNIJA DO SEPTEMBRA, TAKO DA NE VEM, KAJ BOM SEDAJ.

03
KRALJI
ULICE

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

KRIZA? NIČ NOVEGA.

04
KRALJI
ULICE

»Stvar je pač takšna,« začne svojo zgodbo o zadolževanju 58-letni brezdomec M. »Sem zadolžen. Stari grehi. Redno sem bil zaposlen in sem se zakreditiral za adaptacijo hiše. Kredita sem nekaj odplačal, potem pa je leta 92 pekarna, kjer sem bil zaposlen, propadla. Sem se samozaposlil, spet vzel s prijateljem kredit, da sem odprl firmo. Mislim sem, da bom tako lahko odplačal tudi star kredit. Firmi ni šlo in je propadla. Potem se je zgodila tista nesreča in sem šel v zapor. Ko sem prišel ven, ni bilo več starega življenja. Žena in sin sta odšla. In kakšna je trenutna situacija: če se zaposlim in imam na računu več kot 440 evrov, mi trgajo razliko. Ko sem hodil na delo v Postojno in plačal še prevoz in cestnino, mi je ostalo 25 evrov več, kot če sem na socialki. Pri vsem tem sem živel na cesti, kar pomeni, da nisem plačeval najemnine in stroškov.«

Tudi 39-letni brezdomni K. je tako kot večina drugih ljudi, ki živijo ulično življenje, zadolžen.

»Najprej sem bil zaposlen v papirnici. Bil sem že na cesti, a sem tri leta ves čas delal tam. Toliko sem se obremenjeval, da ne smem zamuditi službe, da mi je uspevalo. Imel sem samo budilko in telefon. Službo sem imel ob petih zjutraj. Potem sem v papirnici prišel v delovno razmerje za nedoločen čas. Dobro smo se razumeli, so me imeli radi, ker sem bil zanesljiv. In potem sem imel možnost na banki vzeti kredit, da bi si zobe uštimal, očala zrihtal. Namen sem imel tudi kombi kupiti, da bi postal samostojen, odprl s. p. Zbiral bi železo, papir itd. In sem dvignil ves kredit: 1 400 000 tolarjev, kar je cca 6 000 evrov. Moja največja napaka je, da nisem pustil denarja gor. Ljudje so me zvohal, ker sem bil na cesti, lahko, da sem celo sam v lokalu rekel, da bom denar dvignil ... in so me okradli. Potem sem še mesec, dva delal v papirnici, ampak mi je bilo psihično pretežno. Dva ali tri mesece sem kredit še odplačeval, potem sem nehal. Zdaj je pa že ogromno obresti. Imam se namen zaposliti in odplačevati.«

Zadolženost lahko štejemo med enega temeljnih problemov brezdomnih in sorodnih socialno izključenih skupin. Predstavlja breme, ki jim v veliki meri otežuje izboljšanje svoje situacije, vzvod, ki pripomore, da se začaran vrtiljak brezdomstva in revščine vrti naprej, brez

prave možnosti izstopa.

M. nadaljuje s svojo razlago: »Dolgov se je nabralo toliko ... Prej bi umrl, preden bi odplačal kredit. Mi smo navadni ljudje. Jaz sem nihče in nič. Ampak tudi poslovneži so zadolženi. To je treba jemati z dveh vidikov. Prvič: lastniki firm pričakujejo, da se denar vrne – bi bilo lepo in pošteno, ampak tega filma ne jaz ne oni najbrž ne bomo nikoli dočakali. Drug vidik pa je moj: nikoli, dokler bom živ, tega ne bom mogel odplačati. Sploh ker je toliko posojilodajalcev in bi vsi radi vse naenkrat nazaj. Zdaj pa, ker živim tako klavirno življenje, gledam, da vsaj jaz preživim. Saj bi lahko dal ves denar, se pravi socialko, samo potem lahko kar crknem.«

Zadolženost predstavlja težko breme tudi za K.: »Zajebano je, vest mi ne da miru. Rad bi se čimprej rešil dolga. To je točka ena. Zraven mam ves čas ta občutek: zakuhal sem in bom mogel deset let delat, da bom odplačal dolg. Na Abanki sem imel račun, tam mi zdaj gor sedijo. Veš, da je to kamen na srcu, če imaš šest, sedem, osem jurjev dolga. Je pa varianta osebni bankrot, ampak moraš spet imeti denar. Imam pa tudi majčkeno slabo spoštovanje do denarja – priznam. Bi blo najbolje, da ga sploh ni. Samo brez pa ne moreš.«

Znotraj zahodnega političnoekonomskega sistema obstaja ogromna skupina ljudi, ki že stoletja živijo v krizi. Kriza, ki je niti ne imenujemo tako, ker je postala normalno stanje stvari. Vse to je mogoče prezrcaliti na svetovno raven, kjer revščina (p)ostaja normalno stanje celotnih držav, ki jih pokroviteljsko imenujemo države tretjega sveta.

Na vse pretege pa se je začelo kričati o zadolženosti in finančni krizi zdaj, ko je ta dosegla ljudi, ki so vajeni obilja oziroma ko se je začel krhati sistem bogatih držav, če gledamo globalno. Osupli lahko spremljamo politično voljo,

enotnost in hitrost voditeljev zahodnega sveta, ki so nemudoma pričarali milijarde dolarjev oziroma evrov za reševanje finančne krize. In pri tem celo priznavajo, da ne gre za ukvarjanje z vzroki krize, ampak za odpravljanje posledic, saj bi »lahko kriza resno prizadela gospodarski sektor, prihranke ljudi in delovna mesta«. In tako nehote izpostavijo jedro problema. Kdaj se bomo končno začeli ukvarjati z vzroki in ne le z odpravljanjem posledic kriz, ki jih povzroča praksa zahodnega sistema? Reševanje bank in drugih podjetij zaradi reševanja delovnih mest je enkratni izgovor, ki poleg vsega zveni celo altruistično. Vsekakor pa bi se bilo treba vprašati: kakšnih podjetij in kakšnih delovnih mest? Takšnih, ki bodo še naprej z minimalnimi plačami izkoriščala zaposlene in dobiček kopičila le pri ozki eliti? Oziroma širše: kakšen je sistem, ki ga hočemo zdaj na vso silo rešiti? Takšen, v katerem sta revščina in zadolženost ogromnega števila ljudi normalno stanje, na katerega smo se že navadili?

Podrobnosti delovanja in vzvodi ekonomskega sistema mi niso znani, a kljub temu vem, da je v tej sliki marsikaj – blago rečeno – narobe. Tako ne želim, da se delček denarja, ki ga prispevam v državno blagajno (blaginja to niti slučajno ni!), porabi za odpravljanje in prikrivanje napak ljudi, ki so se v otroštvu premalo igrali monopoli in se z navideznim denarjem raje igrajo v odrasli dobi. Debata in reševanje krize ter problemov zadolženosti je nujna in se mora nadaljevati. Vendar s tem mislim na krizo brezdomnih in drugih revnih ljudi, ki traja že dolgo vrsto let ter na zadolženosti ljudi, ki so se prisiljeni zadolževati zato, da sploh lahko preživijo. To je edina kriza, ki je zares vredna naše pozornosti.

Luna Jurančič Šribar

TRESK, BUM, PAM!

Gledališka delavnica s Tonyjem

V sredini aprila smo imeli gledališčniki Kraljev ulice prav poseben obisk. K nam je prišel Tony Cealy, Jamajčan, ki živi v Londonu in že dvajset let vodi gledališke delavnice z različnimi marginalnimi skupinami. Tony hodi po svetu in svoje gledališko znanje deli z vsemi, do katerih ga pripelje pot. Z nami je imel delavnice vsak popoldan skoraj do teme ves teden. Polni pričakovanj smo pred Pedagoško fakulteto, kjer so delavnice potekale, prvi dan pričakali Tonyja, ki je delavnice začel in tudi nadaljeval ter zaključil s krajšimi ali daljšimi zamudami. Vendar

foto: osebni arhiv

se nam je več kot odkupil za to s svojo simpatičnostjo, polnostjo, pozitivnostjo, energijo in znanjem. Tresk, bum, pam je ropotalo na njegovih delavnicah z zanimivo vsebino in hitrim tempom. Ena od iztočnic, ki nama je najbolj ostala v spominu, je bilo izdelovanje konfliktov in zapletov s tem, da je vsak vstal in povedal, kdo je, tisti za njim pa se je z njim povezal kot prijatelj, žena, brat, sosed ali znanec ... in tako smo zgradili življenje namišljenih oseb. Česarkoli smo se domislili, smo razpletli skozi improvizirano zgodbo. Zoja ne bom pozabila tudi vaje, v kateri je moral vsak igralec s pantomimo in zvoki uprizoriti, kaj dela ob določenem času v dnevu, tednu oziroma letu (v ponedeljek ob petih zjutraj, v petek ob enajstih zvečer, na božični večer ...). Prav zamislila sem se nad svojim življenjem skozi to vajo. Imela sem občutek, da vsi okoli mene delajo ogromno različnih stvari, jaz pa ene in iste. Zelo močna vaja, ki odpira pot spremembam, če le tisti, ki jo udejanja, to želi. Ne, tokrat nismo delali v tišini. Drli smo se, da se nas je slišalo, da bomo uslišani. Zadnji dan delavnic smo se namreč predstavili v nekdanji tovarni Rog manjši množici ljudi. S celotredenskim

foto: Tony Cealy

trudom smo »predstavico«, ki je trajala kar dobro uro, ustvarjali v skupinskem duhu. Posebnost naše predstave je bila interaktivnost oziroma vključevanje občinstva vanjo. Kar nekaj predvsem mlajših gledalk se je opogumilo in se nam pridružilo na odru.

Žigažaga in Zoja

JUTRO

Poletno jutro se je prebujalo. Jutranja megla se je trgala in umikala prvim sončnim žarkom, ki so se skozi drevesne krošnje prebijale na klopco ob sprehajalni poti na priljubljenem hribčku, poraslem z gozdom. Bilo je sveže jutro in štirinajstletni fant, ki se je ravnokar zdrnil bolj iz dremeža kot pravega spanja ter se iz ležečega položaja usedel, je od mraza dregetal. Poskušal je ujeti tople žarke sonca, a bili so preslabotni, da bi ogreli od noči na prostem premraženo telo. Oblekel je jakno iz džinsa, s katero je bil preko noči pokrit, vstal, se pretegnil in začutil mučen občutek lakote. Že kar lep čas ni jedel. Sesedel se je nazaj na klopco in v sebi tiho zaihtel. Nikogar ni bilo na svetu, ki bi mu lahko zaupal. »Kje si mama, kje si, potrebujem te?!« je vpilo v njem. A gozd je molčal, jutranje petje ptic mu ni dalo odgovora. Spet je vstal in se spustil proti cesti. Ustavil se je blizu avtobusnega postajališča in opazoval ljudi, čakali so mestni avtobus. Odhajali so na delo, v službe, šole in bogsigavedi kam. Vsi so prihajali iz tople postelje, in to ga je v tem jutru bolelo. Iz postelje neke vtoplem zavetju doma, ob topli in skrbni roki, to je tem ljudem zavidal. Skoraj zasovražil je te neznane ljudi na avtobusni postaji, ker so imeli, kar njemu ni bilo dano. Pripeljal je mestni avtobus, ljudje so se vkricali nanj, fant pa je pohitel na avtobusno postajo. Hitro je pobral odvrženo cigareto, ki jo je neznani potnik prižgal tik pred prihodom avtobusa in nato neugasnjeno frnil na tla. Potegnil je topel dim, drugega, globoko vase in še enega. Toplota mu je preplavila telo, lakota se je z vsakim dimom umikala omami cigarete, pobral je še nekaj večjih čikov in jih spravil v žep. Za kasneje. Peške je odpravil za mestnim avtobusom proti mestu. Mogoče pa dan le ne bo tako slab, kot je bilo jutro ...

Lev Stradar

Zdravje zanima vse ljudi, čeprav morda bolj kot zdrave, starejše bolj kot mlajše. Kaj pa brezdomce? Ravno tako, pa čeprav morda včasih druge, bolj pereče in temeljne stiske ter potrebe nekako prekrijejo potrebo po dolgoročni skrbi za zdravje. Vsekakor pa je biti bolan kot brezdomec velikokrat še posebno težko v primeru, če nimaš varne, tople, udobne namestitve, nekoga, ki bi skrbel zate, in drugih pogojev, ki so mnogokrat potrebni za okrevanje po težjih boleznih. Okrevanje na ulici pač prinaša dodatna tveganja in težave.

Vprašanja zdravja brezdomcev smo se začeli bolj zavedati, zato je Ministrstvo za zdravje letos pri Društvu Kralji ulice naročilo izdelavo analize zdravstvenega stanja brezdomcev ter njihove dostopnosti do zdravstvenega sistema. Analizo smo končali, kmalu bo tudi dostopna na domači spletni strani: <http://www.kraljiulice.org/gradiva.htm>, prikazali pa jo bomo tudi na slovenskem posvetu na to temo, ki bo 16. junija letos. Na tem posvetu naj bi se srečali in pogovarjali predstavniki zdravstva in sociale, brezdomnih oseb, organizacij, ki se ukvarjajo z brezdomstvom in drugi. V analizi z naslovom *Brezdomstvo, zdravje in dostopnost zdravstvenih storitev* smo uporabili različne metode zbiranja podatkov. Začeli smo s skupinskim poglobljenim pogovorom na temo ovir pri uporabljanju zdravstvenih storitev in o izkušnjah z zdravstvenim sistemom z manjšo skupino brezdomnih in drugih udeležencev iz Ljubljane. Iz tega pogovora smo izluščili naslednjih osem tem, ki govorijo o različnih problematičnih vidikih varovanja zdravja brezdomnih oseb:

1. V zdravstvenih ustanovah različne bolj ali manj osnovne (nezdravstvene) potrebe brezdomnih in drugih socialno ogroženih ostajajo nezadovoljene, obenem pa ni služb, ki bi ta primanjkljaj lahko kompenzirale. Tako brezdomci od – v takih situacijah nemočnega – zdravstvenega osebja pogosto slišijo stavek, da bolnišnica ni socialna ustanova. Pokaže se pomanjkljivo sodelovanje med zdravstvenim in socialnim resorjem.

2. Udeleženci pogovora so poročali o pogostih dolgih obdobjih, ko zdravnik zaradi brezdomskega načina življenja

niso obiskali. Tako ravnanje je bilo povezano z občutkom stigmatiziranosti zaradi zasvojenosti z alkoholom ali drugimi drogami, nezaupanjem, neinformiranostjo ter brezvoljnostjo zaradi različnih nakopičenih težav.

3. Pomemben manko v zdravstveni oskrbi brezdomcev je odsotnost »posttremanskih« in/ali negovalnih ustanov za to populacijo. Širše gledano, gre za neprilagojenost obstoječega sistema zdravstvene oskrbe stanovanjsko izključenim ter za pomanjkanje miselnih okvirov, znotraj katerih bi lahko zdravstveni delavci, ki se z brezdomci srečujejo, o njihovem položaju razmišljali, se z njimi pogovarjali ter z njimi iskali vizije in rešitve.

4. Velik sklop težav pri dostopnosti zdravstvenih storitev brezdomcem je povezan z odsotnostjo zdravstvenega zavarovanja. Pogoj za zdravstveno oskrbo je zdravstveno zavarovanje, tega pa mnogi brezdomni ljudje nimajo urejenega. Zdravstveno zavarovanje je povezano s stalnim bivališčem, zaposlitvijo, prejemanjem socialne podpore. Odsotnost enega statusa oziroma izključenost iz ene sfere potegne za seboj še drugo in sproži se začaran krog izključenosti, ki ga je vse težje prekiniti; več kot je področij, ki se vanj nakopičijo, težje je.

5. Pogosta ovira pri dostopnosti zdravstvenih storitev brezdomcem je po besedah slednjih občutek, da imajo zdravstveni delavci do njih stigmatizirajoč odnos, da jih zaradi njihovega načina življenja obsojajo ali enačijo s stereotipno podobo brezdomca.

6. V pogovoru se je izpostavila tema drugačne obravnave uporabnikov nedovoljenih drog v zdravstvenih organizacijah. Širše je ta tema povezana tudi z (ne)upoštevanjem pacientovih posebnosti v obravnavi, eden od sogovornikov pa je izpostavil tudi, da se mu zdi problematična usmerjenost določenih dejavnosti v zdravstveni oskrbi zgolj na (parcialne) rezultate (oziroma preiskave) in ne na pacienta kot celovitega človeka.

7. Dostopnost zdravstvenih storitev je v veliki meri povezana z revščino. Poleg tega je pogosto tako z vidika zdravja kot

tudi z vidika dostopnosti zdravstvenih storitev pomembna tema prebivališče oziroma njegova odsotnost. Prebivališče namreč poleg varnega zatočišča pomeni tudi naslov, na katerem nekdo dobiva pošto, pomeni prostor za shranjevanje zdravil in sanitetnega materiala ter je prvi pogoj za redno opravljanje osebne higijene. Na temo revščine se navezuje ambulantna za osebe brez zdravstvenega zavarovanja, ki jo naši sogovorniki pogosto omenjajo, saj predstavlja del njihovega vsakodnevnega življenja. Ta organizacija deloma kompenzira manko na področju zdravstvene oskrbe ranljivih, posebej ekonomsko ogroženih delov prebivalstva. Eden njenih ustanoviteljev in vodilni prostovoljec v tej ambulanti, upokojeni zdravnik Aleksander Doplihar, poudarja nujnost ponovne vključitve »izpadlih iz sistema« v zdravstveni sistem.

8. Ena od ovir pri dostopnosti zdravstvenega sistema brezdomcem ter ena od možnih ovir pri njihovi skrbi za zdravje je tudi njihova slaba informiranost oziroma neinformiranost na več ravneh: glede možnosti zdravljenja, ki jih imajo, glede lastnega zdravstvenega stanja in glede tega, kako bi lahko to stanje izboljšali oziroma po poškodbah zase skrbeli.

Na osnovi zgoraj opisanih osmih tem, ki smo jih dobili v skupinskem pogovoru, smo izdelali anketni vprašalnik, ki ga je nato izpolnilo 122 brezdomnih oseb iz šestih slovenskih mest. O ugotovitvah tega anketiranja bo govoril članek v naslednji številki Kraljev ulice.

Špela Razpotnik in Bojan Dekleva

VSEKAKOR PA JE BITI BOLAN KOT BREZDOMEK VELIKOKRAT ŠE POSEBNO TEŽKO V PRIMERU, ČE NIMAŠ VARNE, TOPLE, UDOBNE NAMESTITVE, NEKOGA, KI BI SKRBEL ZATE, IN DRUGIH POGOJEV, KI SO MNOGOKRAT POTREBNI ZA OKREVANJE PO TEŽJIH BOLEZNIM.

KO SEM OSTAL SAM

Ko sem ostal sam: brez otrok pozabljen, odrinjen, zapostavljen, neviden in brez vsega, za kar je vredno živeti, sem pomislil: kaj sem zakrivil? Nazadnje mi resnično ni ostalo čisto nič drugega, kot sta sivo nebo za odejo in klopca v parku: trda in hladna. Zakaj? Je vredno živeti! Znanci so hodili mimo – s pogledi obrnjenimi vstran. Včasih s posmehom na ustih, da je zbolelo. A svetla nitka, droben žarek ljubezni, ki so mi jo podarili moji ljubi otroci prva leta svojega življenja, dokler so to smeli, se ni hotela pretrgati. Naj je še tako skelelo, zeblo in žgalo, ta drobn žarek svetlobe mi je nosil vso težo in bedo, grozo in strah, saj: ko le za hip zatisnem oči, zagledam tiste drobne iskrene oči otroka, ki pravijo: pojdi naprej, mi dajo moči in ogrejejo dušo in srce.

Strinjam se, da je sramota biti pijanec. Pa kaj, ko sem ravno zaradi teh preprostih iskrenih otroških oči tudi nehal piti, dokler so me še lahko razveseljevale in učile življenja. Ne, res me ni sram, da sem pred dvanajstimi leti nehal piti. Ni me sram, da so mi otroci dali toliko ljubezni, volje do življenja in poguma, da je postalo in ostalo moje življenje trezno kljub temu, da je moje naročje prazno že več kot celo desetletje. Samo oči zaprem, pa so tu. Rad jih imam. Zato sem tudi napisal par otroških pesmi.

Strinjam se, da je sramota, ko sem v obupu neumnno poskušal karkoli narediti za dobro svojih otrok in zato pristal v zaporu. Pa kaj, ko mi je prav ta epizoda prinesla tudi bogato življenjsko izkušnjo, iz katere sem potegnil samo dobro. Da, z veliko žlico sem se učil umetnosti življenja in zmagoval.

Spet je morda sramota, da je potem postala cesta moja edina prijateljica. Toda čeprav mi je spila moči, volje in upanja mi vseeno ni mogla vzeti. Odločitev je bila moja. A vsa pomoč, ki sem jo imel, je bila tista drobna nitka ljubezni mojih otrok, ki je nisem nehal gojiti niti za trenutek.

Končno se mi je pred štirimi leti po mnogih neskončnih in brezupnih bojih pri mojih štirinštiridesetih zgodilo, da sem dobil ključ sobice, velike slabih štirinajst kvadratnih metrov. Takrat prazne stene, sposojen jogi in skromna podpora niso bili dovolj velika ovira, da si ne bi mogel ustvariti nekaj lepega, prijetnega in svojega. Rad sem doma, da, ta skromna sobica je postala pravi dom, ki ga nikoli nisem imel. Pa saj ste

foto: Matilda M. Dobro

o tem morda kaj prebrali v januarski številki Kraljev ulice. Morda sem postal nenakšen vitez življenja, kakor govori priložena pesem?

Zadovoljen sem in srečen, čeprav mojega boja za prostor pod soncem še zdaleč ni konec in rad bi se spočil. Utrujen sem. In presrečen, ker imam veliko množico iskrenih, zvestih in potrpežljivih prijateljev, ki se celo ponašajo s tem, da me poznajo. Dajejo mi priznanje in vzpodbudo ter me globoko spoštujejo, ko vidijo, da čas, ki ga preživijo z mano, ni ravno proč vržen. To so Jehovove priče. Najbolj pa jih cenim zaradi njihovega poštenja, odkritosti, dobrega zgleda, ki mi ga dajejo. Res redko blago v današnjem svetu. To je vse, kar potrebujem.

Lojze Smole

VITEZ OD PERESA

OJ, POČUJTE, VI LJUDJE,
NA OKOPIH DOBRE MISLI,
S KOPJI DOBRE VOLJE – V ZBOR!

SLAVNI VITEZ OD PERESA
Z MEČEM VERZOV GRE V BOJ,
NA SATIRI JAHAJOČ.

SE BLESTI OKLEP MU PROZE,
ŠČIT LJUBEZNI GA VARUJE
POD ČELADO SONČNIH NITI.

SE PRED NJIM RAZLIVA VOJSKA,
DO OBZORIJ SE ČRNI,
NAJ SOVRAG UBERE ZMAGO?

VOJSKA ENEGA MOŽA NE KLONE,
ZAKADI SE V LJUTI BOJ,
GLEJ SOVRAGA – TA ZASTANE.

OJ, POČUJTE, VI LJUDJE,
DOBRI BOJ BOJUJE SAM,
VSE DO ZADNJEGA PAPIRJA.

DOBRI VITEZ OD PERESA,
TEŽKO RANJEN V SRCE
ŠE NE JENJA, POPUSTI.

KLIČE, TROBI V ZBOR IN POSTROJ,
VOJSKO ENEGA MOŽA –
NAJ POMAGA JI ŠE KDO!

TEŽKO TAM NEMILO BIT,
TODA OSTREGA DUHA
SMELO STRE NOV VAL GORJA.

VAL ZA VALOM VANJ GRMI,
VAL ZA VALOM OBNEMI,
GA NE SPRAVI V HLADNI GROB.

VOJSKA ENEGA MOŽA!

LOJZE SMOLE

SOCIAL-EGO TURBULENCA

Bojan Sklepič

BESEDA

PRAVIJO LJUDJE, DA SM NEK NA ROBU
HIERARHIJE,
KR SE MI PIJE, SE MI PIJE.
KJER SONCE V VINU VERITAS SIJE, GA SIJE.
PRAVM, DA GREM OD »SODOBNE UTOPIJE«,
POZABLJAM, KAJ RESNICA VPIJE.

LAHKO SE SESUJEM VASE.
ALI PA ZRASTEM.
O, BESEDA, VEDNO MANJ POMEMBNA,
ČLOVEK SE SPRENEVEDA,
BESEDA SE SPRENEVEDA.

TAKO SE ČLOVEK NAUČIL JE,
ŽIVLJENJE OBRAČAL BO,
KOT VETER SE KLATIL BO ...
OBVLADATI UGASEL PLAMEN INSPIRACIJE
IZ TOGE VSAKODNEVNOSTI,
KOMUNICIRATI S SKUŠNJAVO,
OBVLADATI GNEČO IZ TEORIJE ZAROTE
V KAPITALISTIČNE GMOTE.

ČLOVEK SE SPRENEVEDA,
BESEDA SE SPRENEVEDA.

KOMSOMOLKA

Devuška blondika
Vozila kombajn na kolhozu

Ja tebjja ljubju

Jaz sem bil študent politehnike
Šla sva v les in se ljubila pervij raz
Iz ust mi je smrdelo po vodki

Sezula si si škornje in volnene bele nogavice
Med prsti na nogah si imela črne svaljke

Mi ljubili pervij raz
Ja tebjja ljublju

Smrdelo mi je iz ust po vodki
Vazila ti kombajn na kalhoze

Mi jebalis pervij raz

Josip Kalašnikov

foto: Matilda M. Dobro

MRAČNI SREDNJI VEK
SANKCIONIRAL JE NEVERO
V STOLETJA STARO »RAZODETJE«;
NOVI VEK PA SILI NAS
POŽRETI DNEVNOAKTUALNO SMETJE.

JURE KUNAVR

TATU ZGODBA

1. To tetovažo sem našel v eni reviji v zaporu, ki sem ga prestajal. Zato sem si ga dal narediti pri ta pravem »tetovažarju«. Nosim ga na rami že osem let.

2. To tetovažo sem našel v knjigi z živalmi. Imenuje se ptičji pajek. Nosim ga na roki. Že šest let.

Srebrna lilija

DAN RESNICE

V noč odplavala
je želja:
UMRETI.

V dnevnem
»glaževnem«
vremenu
Ljubljana žari.

In spet neke
pogoje daje,
heroj in
strahopetec
nemarni.

A obljubo držim
le v enem:

umrl bom
ravno tako
kot ostali.

Bosco

foto: Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

Fotozgodba

RAZLIČNOST NAS BOGATI!

Protest ob dnevu OF, 27. april 2009, Trg OF, Ljubljana

Dvajset minut pred začetkom protesta, ki naj bi se začel ob dvanajstih, je bilo pri spomeniku Rudolfa Maistra več »plavih angelov« kot udeležencev protesta. Počasi se nas je nekje do enih, ko se je začel pohod, nabralo na moje presenečenje kakih 800 udeležencev. Tam so bili antifašisti, antikapitalisti, anarhisti, borci, intelektualci ... Petletni otroci, 80-letne »mamce«, skratka, pisana množica. Mnogi so imeli v rokah transparente, na katerih je med drugim pisalo: »Različnost nas ne ogroža, ampak bogati! Svoboda, bratstvo, enakost ... za vse!« Ali: »Ko kapitalizem gnije, smrdi po fašizmu!« V zraku je visela napetost, saj je bil cilj našega pohoda Kongresni trg, kjer naj bi se vršil tudi Shod za svobodno Slovenijo skrajnih nacionalistov. Strah je bil odveč, saj so nas tam pričakali samo kljukasti križi in nacistično domoljubne parole. Prebranih je bilo nekaj misli, dejstev in napotkov k spremembi današnjega načina življenja in mišljenja. Za konec naj še poudarim, da je organizator protesta Matej Zonta dobil »račun« za policijsko spremstvo, saj se nismo držali prijavljenega poteka shoda – 600 evrov. Za hojo po cesti nekaterih udeležencev pa še 200 evrov. Hvala bogu, da živimo v (ne)policijski državi!

Marko Nakrič

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

SVOBODNA EVROPEJKA

foto: Tomislav Gruden - GTS

Kje meja je,
meja med njimi
in
nami?
Kje meja
in
kje svoboda?
Da svobodo drago
plačuješ,
ko svoje oči
na ekranu
po dolgočasni
službi
počivaš,
da na plakatih
pogled svoj
naslajaš,
ko nage ženske
ta sistem
sprehaja.
Kje meja je,
ko svojo ženo
imaš
in zatiraš,
zakaj in proti
komu
se upiraš,
ko klofute

ji deliš,
če danes bolj
seksi
je oblečena,
a nje na plakatu
ne spregledaš?
Kje tu svoboda
in
kje meja,
med zatiranimi
Afganistankami
in
teboj, svobodna
Evropejka?
Pride jim
in
ona
gladko denarje
služi,
a tvoj zaradi
mini
teži
in
lepih nog.
Se čutiš
kaj bolj
svobodna,
Evropejka?

Se čutiš kaj
bolj
sprejeta?
Kurba si
in
kurba boš
ostala.
Vsakič
ko svojo lepoto
boš kazala,
ljubosumja
in
poželjivih
pogledov
ne boš
spregledala.
Poleg tega,
da v službo
hodiš,
doma
vse pospraviš,
vprašam te,
ali si,
Evropejka,
kaj bolj
svobodna?

Anastasia Om

NEK AJ

cestnih

MISLI

Moje misli vrvijo kot nemirne podgane. Vem, da bi se morala ustaviti, pa drvim naprej. Neke fraze, izguljene, tiste naučene, priznanje, priznanje, da drvim v propad. S teboj drvim, vedno sta dva, skupaj tketa preprogo iz sanj, pozno je, čas odteka.

Želela sem se nasloniti na tvojo ramo, želela sem ... Nisem želela, da moje življenje postaja rutina. Jutra razbrazdanih pogledov, jutra, ko sivina postaja stvarnost, ni ga sonca in pozabljene so tvoje besede.

Misli vrvijo, čas se ustavi in ti se ne vračaš več. Ne zmorem ti pogledati v oči. Med nama je pekel in leta iskanja so ujeta v njih. Vseeno se ti zazrem v oči. Odseva. Pogled je top. Nikamor več ne zmorem zbežati. Jesen izgublja svojo tekočino in ti ne veš več, kam bi se dal. Vrata so zaprta, ključa ni, ključ v tako imenovano normalno življenje. Trudiš se, da bi živel s svetom in ljudmi, trudiš se, skušaš, vsak tvoj poskus je zgrešen. Tiste fraze, izguljene, podobe kot bi izgubile, preigral si do skrajnosti svojo vlogo. In veš, da se ne želiš več vračati. Polkrog idej, polkrog zoglenelih misli. Ti veš. Jaz ne več.

Misli vrvijo kot nemirne podgane. Časi iskanj so se vrnili. Zakaj se ti, prekleto, povej, zakaj se ti ne vračaš več?

Nataša Dembsky

DRAGI BRALEC, SPOŠTOVANA BRALKA,

spomnila sem se četrte obletnice smrti papeža Janeza Pavla II. Njegovo rojstno ime je bilo Karel Jožef Wojtyła, rojen je

bil 18. maja 1920, v kraju Wodawice blizu Krakowa na Poljskem, umrl pa je 2. aprila 2006 po dolgotrajni bolezni. Na mesto papeža je bil izvoljen 16. oktobra 1978. Janez Pavel II. je bil prvi neitalijanski papež po 455 letih in obenem prvi slovanskega porekla. Na papeški položaj je prišel še mlad, ukvarjal pa se je z igranjem in s sportom. Bil je dober smučar. Bil je proti okupaciji in komunizmu. Veliko je potoval. Zelo veliko je naredil za katoliško vero, predvsem se je ukvarjal z mladimi (rad je imel predvsem otroke). S potovanji je dvignil ugled cerkve. Dvakrat je obiskal Slovenijo. Prvič med 17. in 19. majem 1996, ko je obeležil 1250. obletnico krščanstva na Slovenskem. Ob srečanju z mladimi na postojnskem letališču, 19. septembra 1999 (ob beatifikaciji Antona Martina Slomška), pa je izrekel tudi svoj znani stavek: »Papa ma vas rad.« To je bilo ravno na njegov 76. rojstni dan. 13. maja 1981 je nad njim na trgu Sv. Petra v Rimu Turek Mehmed Ali Agdža uvedel poskus atentata. Trpel je tudi za parkinsonovo boleznijo. Kljub slabemu telesnemu zdravstvenemu stanju je bil duševno zdrav. Bil je trdno odločen, vztrajen ter strpen do konca življenja.

Vaša Smiljana

LJUBEZEN

Ljubezen je kot nežna pesem. Te vedno razneži in razoroži. Pride potih, a ne opaziš kdaj. Se ne uspeš se vprašati, zakaj. Ljubezen je tista, ki dve osebi v objem popelje.

Anči

STAND BY ME

Saj bi bil tiho in bi pisal manj, ker je časopis že tako poln informacij ..., pa ne morem! Ste že slišali za B.E. Kinga? Redki. Ste slišali pesem Stand by me? Redki. Tudi če greste na youtube, vpišete »musicians for the world« in si izberete pesem Stand by me, doživite nekaj, česar v

življenju še niste doživeli. To bi lahko bila himna Kraljeve ulice, to bi lahko bila pesem stoletja. To bi lahko bila ... Vendar ni edina več, jila je in ta je meni najljubša. Se motim? Presodite sami. Dal bi vse, da bi jo doživel v živo (na koncertu), pa se ne bo izšlo, saj je snemana preko celega sveta. Še bolj pa - ni me toliko navdušil Roger Ridley, kot me je ob pamet spravil Grandpa Elliot - saj sem že od nekdaj bil nor na stare modrece, toda Grandpa Elliot je nekaj posebnega. Nekaj ... ne znam povedati. Sicer pa ... pogledajte in odgovorite si sami.

Tatbi

PADALEC

V šestdesetih letih sem kot »upornik brez razloga« (upor proti duševnemu nasilju je za nasilneže vedno brez razloga) nosil dolge lase in čeprav sem imel vedno oprane in negovane, si je vsakdo za mastnimi, vendar kratkimi lasmi, jemal pravico ozmerjati me z umazancem, da o »pravičnih kokljah« s »sračjim gnezdom« ali »kravjekom« na glavi sploh ne govorim. Poleg šampona sem jaz odlično uporabljal tudi ravnotežje in na avtobusu vedno stal, ne da bi se držal. Stal sem pri srednjih vratih in na vmesni postaji je na avtobus vstopil nekaj let starejši polizanec, ki me je že bil ozmerjal z umazancem. Ko sem opazil, da skorajda nima stopiti kam drugam kot poleg mene, v roki pa drži Sportske novosti in jih bere, sem se »prijel« za drog nad mano, ki ga ni bilo. Tip je res stopil ob me in se tudi hotel prijeti za isti drog, v tistem pa je šofer speljal in tip je »naredil izpit za padalca«. Zložil se je po avtobusu, kolikor je bil dolg in širok.

Polihistor

DOBIL JO JE?

Nenehno jo je opazoval in jo imel na piki, samo za njo se je učil in nabiral znanje. Čisto neumen je bil nanjo, nenehno je mislil nanjo, trgalo se mu je zanjo, ful hudo željo je imel po njej, nenehno je govoril o njej in končno jo je osvojil. Ko se mu je že skoraj utrgalo, jo je dobil. Alfa Spider.

KTM - Mare Ceglar

ANEKDOTE IZ PRODAJE

RESNIČNA 27

Kralje prodajam tudi pri stopnicah Frančiškanske cerkve. K meni pristopijo trije mladi fantje in me povprašajo, kako gre kaj prodaja. Pa jim povem, da je že proti koncu meseca in da prodaja ne gre več tako dobro kot prve dni v mesecu. Eden od fantov me lepo žeprosi, če tudi on lahko proba s prodajo. Seveda mu z veseljem dovolim in v slabih petnajstih minutah prodaja tri izvode. Ob njegovem prvem uspehu mu čestitam. Omenim pa mu tudi naš nedeljski prosti čas, ki ga preživljamo na poljanskem igrišču, kjer Kralji igramo nogomet. S prijatelji se odločijo, da nas bodo prišli pogledat in z nami tudi odigrati kakšno prijateljsko tekmo. To se do sedaj še ni uresničilo, ko pa se bo, bom o tem še poročal.

Vaš zvesti prodajalec Roman

POZDRAVLJENO, CELJE

Po dveh mesecih sem se oborožen z lepim številom Kraljev spet usedel na vlak za Celje. Motivacijo za to mi je dala oddaja na Radiu Veseljak, kjer sem obljubil svoj prihod v knežje mesto. Prodaja je sprva šla bolj počasi, vendar je šlo. V nekem trenutku pristopi do mene gospa, ki vsakič kupi Kralje, in z resnim glasom vpraša, kod sem hodil toliko časa, saj je ona v teh dveh mesecih bila prikrajšana za kvalitetno branje. Vpraša me, če imam februarško in marčevsko številko s sabo. Ko ji rečem, da ne, mi tedaj z že malce »jeznim« glasom reče, da hoče, da maja pridem z vsemi tremi izvodi, sicer ... Nakar se nasmehne in mi izroči običajnih pet evrov. Ne bom vas razočaral!

Marko Nakrič

STROGO NALEZLJIVO!

Med prodajo prodajalci res doživimo »svakaj«. Tako sem oni dan po dolgotrajni pljučnici spet prodajal vse bolj priljubljen ulični časopis na svojem stalnem prostoru pred glavno tržnico. Prodaja je tekla bolj kilavo, čeprav je bilo vreme lepo, zato sem opazoval nežnejši spol z očesom poznavalca in srcem maloletnika. *Madredidio*, kakšna modna revija! Pomislil sem, da čepim kje ob nudistični plaži in iz grmovja mečem oči po bolj ali manj lepoticah (kar je bil pred 50 leti vseljovski šport). Nisem se skrival, majke mi! Čisto pošteno sem sedel v svojem novem ribiškem fotelju nežno zelene, majske barve. Samo ena in še ta me je službeno fotkala za »Kralje«, oblečena, kot se za mlado profesorico španščine spodobi. No, ja! Mamike in dediji so bili še kar elegantni, nekateri. O mojem letniku je škoda besede. Študentarija (ljubkovalno – ta naša mularija), heh, saj ne vem, kaj bi rekel. Očem je godil njihov videz, kot godi kadilec cigareta ob kavici. Čeprav sem že pradedi, mi je postalo pošteno vroče – navkljub močnemu vetru – ob vseh tistih razgaljenih popkih in podpopkovju, napihnjenih joških in depiliranih ritih (opsa, ušlo mi je ... hotel sem reči – depiliranih izrinitih izrastkov). Moški del populacije me seveda ni zanimal, ker sem zaprisežen lezbijec. Vsaj veste, zakaj nočem TV-sprejemnika! Pri teh gurmanskih užitkih me nesramno zmoti frfrunjasto oblečena dama, ki je želela kupiti izvod revije. Ni blema! Ponudim ji ga kot vsaki stranki, ona pa umakne roko z evrom. Debelo jo pogledam! »A lohka sama zberem?« zaščemi prekajeni sopranček. Zakaj pa ne, si mislim, a takoj tudi vprašam prav pošteno presenečen, ker nisem gobav. »Ne mi zamert, ampak jest se tku bojim česa nalest, da sm že od tega bouna ... Vi ste pa brezdomc?!« »O, gospa, vi kar izberite! Tudi naš novi DVD si oglejte, saj se ga še nišem dotaknil. Vesté, gospa, vse moje stalne stranke vedo, da nimam nikakršne nalezljive bolezni razen ene, ki pa je tako huda, da je vedno smrtna, če jemljete zdravila ali ne!« mi hudiček v sivih celicah začne nagajati. Sledila sta dva damina

rikverc koraka z od groze široko odprtimi usti in očmi.

»O, bog vam pomagaj, revček! Kako pa se imenuje ta grozota?« presunjeno zapiskirika. »Starost!«

Spet vaš, zdravo vaš, za vedno vaš in moj Kralj O'Tone Prvi

P. S. Drage bralke in cenjene bralce ter vse dobre ljudi obveščam, da sem na svoji stari poziciji in se priporočam za klepetek, revijo Kralji ulice pa dobite pri meni za 1 (en!) evro in ne sasedajte lumpom, ki zvišajo ceno, ker se jim zdite bogati, naj se še tako lepo sliši (pripomba neke moje stranke). DVD s tremi filmi stane 3 (tri!) evre in ga kupujte samo pri prodajalcu z izkaznico Kraljev ulice. Gre za dva pretresljiva filma o nas »klošarjih« in en agitprop filmčič naše filmske delavnice. Mi nismo lumpje, samo klošarji!

LENOBA PRI PRODAJI

Včasih pride kakšen dan, ko se mi ne da odpirati ust in ponujati Kraljev, zato sem prišel do genialne ideje. Zdaj ko imam spet enega teh dni, začnem z eno roko mahati kot nor, v drugi seveda držim Kralje, in ko budim pozornost potencialnega kupca, začnem s prosto roko kazati na Kralje. Zelo presenečen sem nad odzivom, saj ljudje z nasmehom kupujejo in v večini primerov dobim več kot evro. To mi pride prav tudi, ko vidim nekoga, ki govori po mobiletu ali pa posluša mp3. Tako sem nek dan prodajal v podhodu železniške, ko na stopnicah zagledam tipičnega metalca: dolgi lasje, majica znanega metal benda in seveda nepogrešljive slušalke v ušesih. Začnem mahati kot nor, ko pristopi k meni in vpraša za ceno ... Nakar dobim preblisk. Stvar je namreč v tem, da sva v nedavni preteklosti skupaj »bengala« na nekem metal koncertu. Ko mu povem, kje in kdaj, se nasmehne, me povabi na pivo, kupi Kralje in po popitem pivu odhiti na vlak z željo, da se spet srečava na kakem dobrem metal koncertu.

Marko Nakrič

Dogodki:

AKCIJA OČISTIMO FUŽINE

V torek, 21. aprila, je bila na Fužinah organizirana čistilna akcija pod geslom: Očistimo Fužine! Akcijo je organizirala četrtna skupnost Moste, udeležili pa so se je krajani Fužin, v glavnem večji otroci pa tudi nekaj starejših občanov, ter seveda člani in podporniki Kraljev ulice: Maja V., Zoja, Žigažaga, Matilda, Domen, Tanja in gospodična Maruša, ki je bila še posebej pridna pri čiščenju odpadkov, ter jaz. Akcija je ves

čas uspešno potekala, Fužine so zdaj precej bolj čiste, kot so bile, mi pa smo bili tudi nagrajeni za svoj trud, saj so nas organizatorji počastili s sokom itd. Vsak je lahko, če je želel, dobil za nagrado tudi lonček lepega rumenega cvetja ali pa paradižnik v lončku. Na koncu smo se razšli z občutkom, da smo tisti dan naredili nekaj dobrega.

Rajko

014
KRALJI
ULICE

foto: Domen Repnik

foto: Lojze Šmole

ŠPORTNI KRALJI

4. 4. smo se v Zalogu zbrali na dogodku »Rdeči karton« za boj proti diskriminaciji in igrali nogomet. Ta dogodek pomeni, da se vsi na prizorišču vljudno vedemo. Vendar se je kljub temu zgodilo, da je eden izmed nogometašev ekipe Studio D brez razloga udaril sodnika. Želim si, da do podobnega dogodka naslednjič ne bi prišlo. Drugače pa je bila organizacija dogodka zelo dobra. Kralji ulice smo odigrali dve tekmi. Eno smo zmagali z rezultatom 3 : 0, drugo pa smo žal zgubili s 5 : 1. Organizatorjem se zahvaljujemo za lep dogodek in upam, da se drugo leto spet vidimo.

5. 4. pa smo nogomet igrali v Novih Jaršah. Bilo je zelo lepo. Žal smo tukaj tekmo izgubili z rezultatom 4 : 1 in sklenili, da se še letos ponovno srečamo in odigramo povratno tekmo, kjer upam, da bomo zmagali.

Lep pozdrav,

Aleš V.

SOCIALNE SLIKE

V prostorih Knjižnice Otona Župančiča na Kersnikovi ulici je bilo 20. 4. predavanje na tematiko z naslovom Socialne slike. Predavala je gospa Vesna Črnivec, in sicer v sklopu programa Fotografska dokumentacija za socialno spremembo. Predavanje je bilo zasnovano predvsem na podlagi dokumentacije socialnih slik, ki so jasno ponazarjale državo Azerbajdžan, nekdanj sestavni del Sovjetske zveze. Azerbajdžan, država z glavnim mestom Baku, je znana tudi po velikih rafinerijah nafte, ki so glavni energetski vir

njihovega gospodarstva. Nafta služi kot pogonski vir tudi velikemu delu industrije. Vendar pa je Azerbajdžan tudi »begunski center«, razdeljen na več manjših centrov. Lahko jih mirno imenujemo begunska taborišča, vsaj glede na razmere, v katerih begunci živijo. Prav socialne slike pa so tisto, kar pokaže natančne razmere, v katerih ti ljudje kot begunci prebivajo. Razmere v teh centrih so namreč neke katastrofalne, vsaj kar zadeva higienske razmere. Mnogo je tudi otrok, ki sicer ne strdajo, so pa podivjani in brez

vsakega potrebnega nadzora. Socialne slike so tiste, ki naj bi svet opozorile, da se to še vedno dogaja, kot da je vojna še vedno prisotna. Azerbajdžanci odklanjajo vsakršno pomoč sosednje Rusije, sprejmejo le avtomobil Lada ali pa njihovo pijačo – vodko. Na podlagi socialnih slik se lahko marsikaj dobrega naredi v korist ljudem, ki tako ali drugače živijo človeka ne vredno življenje. Zdaj so na vrsti mediji in pa novinarska elita celega sveta, da pomagajo vsem, ki živijo na robu preživetja.

Rajko

015
KRALJI
ULICE

foto: Rajko

DAN ZEMLJE

Dragi bralec, spoštovana bralka, želim vam poročati o dogodkih z ulice – predvsem to, da je tudi Ljubljana pitna. Ko je bil dan Zemlje, 22. 4., je imel voditelj oddaje Zvezde pojejo z RTV Slovenija ob Prešercu na Tromostovju svojo stojnico (seveda je bil brez Anje Rupel). Na njej je prijazno predstavljal neko vodno napravo, ki je bila slovenskega izvora. Nagovarjal je Ljubljančane k pitju Ljubljanske ter zagotavljal, da so jo pili mnogi tujci iz Evrope. Nato je prišel tudi župan, gospod Jankovič, in jo je pil. To je bilo, dragi moji, zanimivo videti. Kako je bil smešen gospod župan! Takrat pa sem se tudi sama odločila piti Ljubljano.

Vaša Smiljana

MARKO MED NAJBOLJŠE

V začetku aprila se je v zagrebškem kinu Grič zgodil že osmi RAF (8. Revija Amaterskog Filma), na katerem je bil prikazan tudi »naš« kratek dokumentarni film Marko, v začetku maja pa smo prejeli še informacijo, da je bil Marko s strani občinstva izbran med štiri najboljše dokumentarne filme tega festivala. Novice smo bili vsi zelo veseli, saj se je ponovno potrdilo, da je Marko izdelek, ki je vreden ogleda, in da trud in ure, ki smo jih vložili v njegovo nastajanje, nikakor niso bile vržene stran. Poleg tega nas je pohvala na 8. RAF-u le še dodatno motivirala pri ustvarjanju v video delavnici in morda zanetila idejo, da je čas za novega »Marka«.

Nona

Sol in Koper

RECESIJA TUDI PRI DEPRESIVNIH?

biba.koper@gmail.com

foto: osebni arhiv

Slovenci smo na raznoraznih lestvicah in statistikah visoko, vendar žal največkrat pri manj prijaznih zadevah, kot je denimo število samomorov. Ravno mesec junij je tisti, ki pri Slovencih spodbudi samomorilski sprožilec – v juniju se število samomorov dvigne za kar nekaj odstotnih točk. Med sprožilce tega dejanja vsekakor spada tudi depresija. Ta zahrbtna, zlovesča in na sploh hinavska bolezen se v naš organizem zavleče popolnoma neopazno. Da ne bom govorila kar tako v tri dni, sem se odločila, da rečem kakšno o depresiji, ki tare mene osebno. Vsi ti občutki so moji, pa vendar si jih nehote delim s tisoč in tisoč sodržavljanji. Nekateri psihiatri, psihoterapevti, takšni in drugačni psiho-strokovnjaki pravijo, da je menda v Sloveniji kar sto tisoč ljudi, ki trpijo za depresijo.

Pred kar nekaj leti sem zaradi boleče osebne izkušnje doživela živčni zlom. Bila sem hospitalizirana. V bolnišnici v ljubljanskih Mostah sem bila dobesedno vržena v skupino psihično bolnih oseb, vendar niti ena sama med njimi ni imela enakih težav kot jaz. V skupini so bili ljudje, ki so trpeli zaradi alkoholizma, pa dekleta, ki so imele prehranske težave (bulimija, anoreksija), potem sta bila tu dva moška po neuspelem poskusu samomora. Skratka, takrat sem bila prvič soočena s kruto realnostjo zdravljenja, dožemanja, sprejemanja in predsodkov oseb s psihičnimi težavami. V tisti človeški juhi nisem želela sodelovati, zato sem zdravljenje (če temu sploh lahko tako rečem) prostovoljno in predčasno zapustila. Skupinski pogovori, kjer eden govori o strahu pred hrano in rejenjem, drugi opisuje željo po zgolj kozarčku žganega, spet tretji razglablja, kako bo drugič samomor izvajal veliko bolj načrtno, so me navdajali zgolj z jezo do psihiatrije same in v pogovorih nisem našla niti delčka »sebe« ter niti pikice tistega, na kar bi se lahko oprla in mogoče upala na ozdravitev. Priznam, danes kasiram ..., ker živčnega zloma nisem obdelala ali ga z ustrežno terapijo pozdravila, danes trpim v začaranem krogu depresije.

Da nisem na tem temačnem oblaku sama, sem spoznala pred približno dvema mesecema, ko je depresija postajala vse bolj močna in ko je pričela

vplivati na moj vsakdan. Kratkotrajno je prevzela moje bivanje in življenje. Nisem imela več kontrole. Nimam je. Depresija odloča, ali bom danes sploh vstala iz postelje in ali bom sposobna jesti, si umiti zobe, odkorakati v službo, dvigniti prekleti brneči GSM. Po nasvetu prijateljice sem na internetu poiskala stran, namenjeno ljudem s psihičnimi težavami. Takimi in drugačnimi. Šok ob spoznanju, koliko ljudi tiho trpi in zaradi sramote in nesprejemanja raje vztraja med štirimi zidovi brez vsakršne terapije, je bil nepopisen. V letu 2009 je splošno mnenje povprečnega Slovence še vedno enako kot pred sto leti; nekdo, ki ima psihične težave, je preprosto norec in kot tak ni sposoben normalno funkcionirati in ga je treba »pod nujno« zapreti nekam stran od nas »normalnih« ljudi.

foto: Matilda M. Dobro

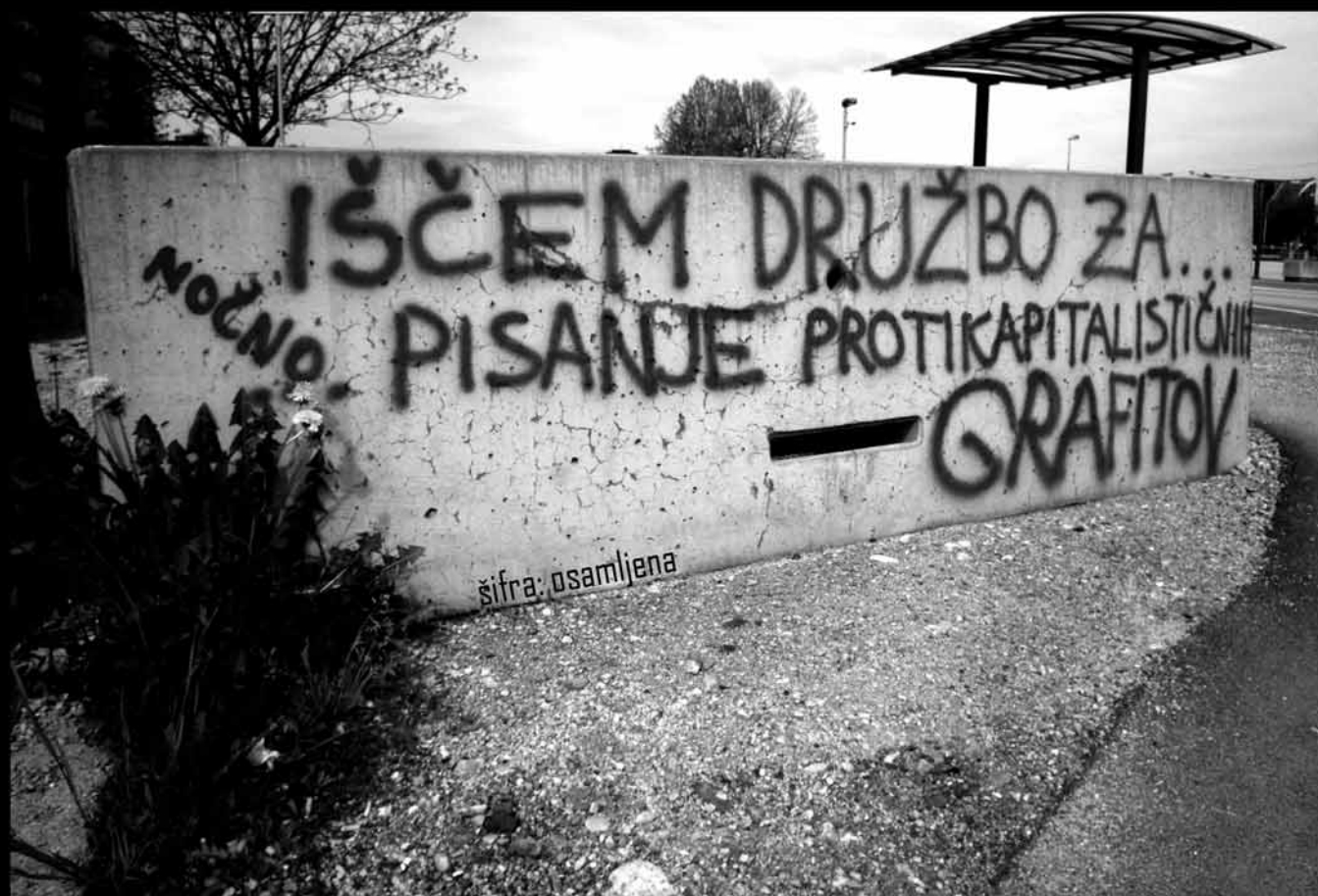
Zaradi lastnih težav sem postala seveda bolj pozorna na to težavo tudi med brezdomnimi. Načenjale sem temo depresije, kjerkoli se mi je ponudila možnost. Ugotovila sem, da brezdomni niso izključeni niti na tem področju – velika večina pravzaprav trpi za nekakšno psihično motnjo ali težavo. To kot laik, samouk, ki ogromno bere in je prebral na temo psihologije in psihiatrije, nisem imela težav spoznati. Sedaj pa vprašanje: kam se lahko obrne nekdo, ki trpi za depresijo? Odgovor je kratek, jasen in popolnoma pričakovan: nikamor! Že zaradi svojih težav sem poskušala poiskati pomoč, pa sem vedno znova naletela na prepreke.

Takšne in drugačne. Najbolj prijazni in razumevajoči so bili v Strunjanu, a kaj ko me lahko naročijo šele čez pet mesecev. Živim v mestu Koper, ki je mondeno in iz dneva v dan lepše, večje in bolj napredno, a vendar se nimam na koga obrniti, če trpim za depresijo. No, malce prehitavam in se rahlo lažem: seveda grem lahko jutri k psihiatru, a seveda kot samoplačnica, kar pa je zame, za brezdomne osebe, za nezaposlene in kakorkoli drugače revnejše ljudi, popolnoma enako, kot da tovrstne pomoči sploh ne bi bilo. Torej mi preostane dvojje: odhod k svojemu osebnemu zdravniku, lahko malce pojamram in dobim antidepressive, ki seveda mojih težav ne zdravijo, pač pa zgolj blažijo njih posledice, ali pa druga možnost, ki sem jo nekako izbrala za čas, dokler je to še možno, in sicer: da trpim na suho, torej brez tablet, do katerih imam nenormalen strah (torej lahko depresiji dodam še fobijo), sem in tja, ko mi to gospa Depresija dovoli, odidem na internetno stran, tam malce podebatiram s sotrpini, tudi s kakšnim strokovnjakom in molim k veselju, da mi depresija ne odnese še tisto malo običajnosti v življenju. Kako se naši brezdomni spopadajo s to pošastjo, ko pa morajo vsakodnevno poskrbeti za toliko drugih stvari, ki jih za golo preživetje potrebujejo, mi niti slučajno ni jasno. Na koncu tega članka pozivam vse, ki karkoli veste o zdravljenju, možnosti zdravljenja, pomoči, zastoj svetovanju, skupinah za samopomoč itd., naj to, lepo prosim, sporočijo na uredništvo ali na moj elektronski naslov. Lepo je dati brezdomnemu sendvič, evro ali dva, nov par nogavic, a vendar potrebujejo še veliko veliko več. Razmišljam tudi o ustanovitvi skupine za samopomoč brezdomnim s psihičnimi težavami ... Je kje na Obali kakšen strokovnjak, ki bi se nam pridružil in nam tega ne bi zaračunal?

Internetna stran društva Dam, kjer sama dobim veliko pomoči in jo priporočam vsem, ki imajo podobne težave, pa je na tej spletni strani: <http://nebojse.caprae.net/portal/index.php>.

Vaša Biba

Iščem ... Utrujena ... Kapitalizem boli ... Nimam ... Iščem ...
 Nočem ... Ne morem ... Oh, ne ... Osamljena ... Zdelana ...
 Joj, spet ... Kapitalizem smrdi ... Iščem ... Ne morem ... Ah ...
 Iščem ... Zdelana ... Nimam ... Ne morem ... Iščem ...
 Kapitalizem boli ... Ah ... Iščem ... Nočem ... Utrujena ...
 Iščem ... Utrujena ... Kapitalizem boli ... Nimam ... Iščem ...
 Nočem ... Ne morem ... Oh, ne ... Osamljena ... Zdelana ...

Joj, spet ... Kapitalizem smrdi ... Iščem ... Ne morem ... Ah ...
 Iščem ... Zdelana ... Nimam ... Ne morem ... Iščem ...
 Iščem ... Utrujena ... Kapitalizem boli ... Nimam ... Iščem ...
 Kapitalizem boli ... Ah ... Iščem ... Nočem ... Utrujena ...
 Nočem ... Ne morem ... Oh, ne ... Osamljena ... Zdelana ...
 Joj, spet ... Kapitalizem smrdi ... Iščem ... Ne morem ... NE!

Najprej stanovanje!

SEDAJ ŽIVIM SREČNO

Pozdravljeni, prihajam iz malega mesta v bližini Postojne, sem 29-letni fant. Ja, živel sem dost lepo do leta 2002, ko se je začela kalvarija moje družine. Brat je leta 2003 storil samomor, potem sva se z drugim bratom selila po različnih lokacijah, kjer sva plačevala različno visoke najemnine, službe sem med tem časom na veliko menjaval. Do 2002. se mi je ful godilo, imel sem vedno dosti denarja, avto, potem se je pa vse podrlo. Ves čas sva se z bratom prebijala iz meseca v mesec, dokler on v letu 2005 ni spoznal punce, s katero sta se preselila v svoje stanovanje.

Od takrat sem bil sam, za nekaj časa sem odšel živeti k staršem. Nato sem leta 2006 odšel v Ljubljano z namenom, da si poiščem službo ter sobo. Soba sem takoj dobil, pri službi se je malo zataknilo. Potem so mi še osebni račun zablokirali in ostal sem brez denarja. Nisem vedel, kaj narediti, pol mi je vse skupaj dopizdilo in kupil sem si dva litra vina pa dormicum uspavala ter vse pojedel pa zaspal. Zbudil sem se čez dvajset ur ves pokozlan. Najemodajalka je prišla ter me vprašala, če sem kaj bolan. Še sreča, da ni videla pokozlane postelje, ki sem jo seveda pokril. Nato sem se odločil, da grem domov, doma so me sprejeli za dva meseca. Potem sem dobil službo in mi je mati direkt našla

stanovanje, češ, v Postojni zdaj lahko živiš sam, saj imaš službo.

Na začetku je šlo, imel sem še pol plače za zapraviti, ko sem plačal vse račune, spet dokler se mi niso usedli nanjo. Trgali so mi dve tretjini plače, tako da sem imel glih za pol pokrit. Potem sem si našel službo v Novem mestu na Revozu, kjer sem delal dva meseca, ker pa v tisti sobi ni bilo pogojev za živeti – živel sem v sobi še s štirimi ljudmi – sem vse skupaj pustil, šel na vlak ter direkt v Ljubljano na cesto. Na cesti sem bil dve leti, nekaj časa na klopih, po vagonih, potem pa sem šel z Urbanom, prostovoljcem Kraljev ulice, k socialnemu delavcu in smo zrihtali sobo v zavetišču za brezdomce, kjer sem bil leto pa par mesecev.

Kar en dan zjutraj sta prišla dva mojstra v zavetišče ter vprašala, če kdo rabi stanovanje. Jaz sem se takoj oglasil: »Ni panike, grem.« Z začetka sem mislil, da je zajejancija, a sem videl, da sta resna. Tja sem povabil še Gregata in bila sva tam tri mesece, dokler nama niso Kralji ulice zrihtali stanovanja prek projekta nastanitvene podpore. Sedaj živim srečno – v miru – in upam, če se bo našla kaka služba, da se bo vse še finančno poboljšalo.

Andrej S.

PIKNIK OB SAVI

foto: Tanja San

15. 4. smo imeli stanovalci nastanitvenega stanovanja v Šiški s Kralji ulice piknik ob Savi. Pekli smo čevapčiče, hrenovke, kotlete in slanino. Vreme je bilo zelo lepo, tako da smo se imeli krasno. Upam, da se naslednjič piknika spet udeležimo vsi in da bo vreme spet tako, kot je bilo sedaj.

Aleš V.

eea grants norway grants

Kraljevi recenzor:

BRANJE KNJIGE ČEFURJI RAUS!

Socialni center Rog, 22. 4.

Moje navdušenje nad istoimensko predstavo me je tisti večer pripravilo do tega, da sem bil na »mestu zločina«. Bral nam je sam avtor knjige, Goran Vojnović, ki je začel v zanj značilnem slogu: s šalo. Vendar se je skozi pogovor, ki se je razvil med nami in avtorjem, človek lahko samo še zamislil nad tem, kako ozkogledi in zaslepljeni s sovraštvom proti vsemu »tujemu« so nekateri posamezniki. V to kategorijo spadamo tako čefurji kot klošarji, homoseksualci, črnci, tisti, ki nosijo rdeče nogavice ... Karkoli izstopa iz definicije normalno, ni naše. Že sama uporaba besede čefur je v določenem krogu lahko sprejeta kot žaljivka. Meni osebno je do nedavnega ta beseda predstavljala ravno to. Vojnović je v nekem trenutku rekel, da on ni vsak dan čefur. Na moje

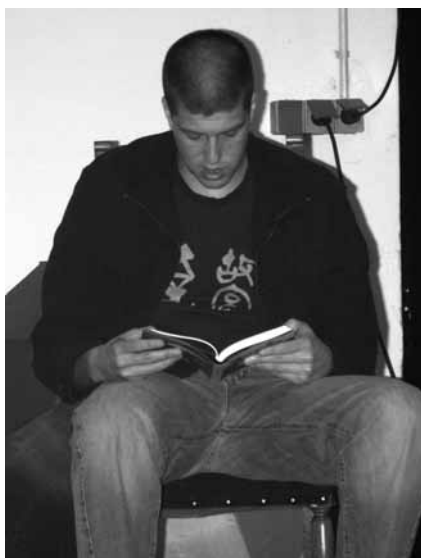

foto: Tomislav Gruđen - GTS

vprašanje, kaj pa je potem v prostem času, mi je odgovoril z dovtipom, nakar se je zresnil in pojasnil, da je samo človek, pa naj je košarkar, nekdo, ki uživa v dunajskem zrezku ... Seveda pa je »na Fužinama« vse drugače. Tam si vsi j..... »mamu čefursku«. Nekateri znani čefurji, kot so Nesterovič,

Milič in drugi, svoje poreklo skrivajo s trdim č, medtem ko v črni kroniki tisti mehki č sije lahko čez celo stran, saj je spet »neki Muhić zabodel, oropal, naredil ...« karkoli nezakonitega, tako da si avtohtoni prebivalec dežele na sončni strani Alp reče: »Ha! Spet!« Po drugi strani pa je predsednik neke skrajno patriotske slovenske stranke tudi čefur, kar je pogovor napeljalo na razne nacionalsocialistične in druge zgrešene ideologije, ki bodo v svoje vrste v teh nesigurnih časih privabile mnogo razočaranih in zafrustriranih ljudi. Ker sem tam bil eden od dveh, ki knjige nisva prebrala, sem avtorja prosil, da prebere kak del, ki ni bil v predstavi, saj sta oba že prebrana našla svoje mesto v monokomediji. Mogoče bi lahko prebral še kakšen del več in morda tega ni naredil namerno, imam pa zato sedaj neizmerno željo, da knjigo najdem in jo v zelo kratkem času preberem.

Kakor bi rekli »na Fužinama«:
»Svaka čast, Goran Vojnović!«

Marko Nakrić

foto: osebni arhiv

NEPOPOLNA RECENZIJAZ OZIROMA EGOCENTRIČNA REPORTAŽA 3

Majke, Cvetličarna, 9.4.

Tokrat hočejo, da sem krajša, torej ... na Majkah je bilo majka! To bi bilo to, a ker moja malenkost ne sme biti prikrajšana za vrstico, dve, tri ... Piči, rock'n'roll!

Ker sem si prejšnji dan ravno najela novo stanovanje, sem bila itak čisto v duhu »jupi in oh in sploh«, kajti pri mami sem se zadržala kar šest mesecev – ne priporočam oziroma: run for your life (sej moja majka razume, da je vse to hec, recimo)!

Zatorej sem bila ta dan še posebej hiperaktivna (le zakaj moj »psihič« sumi na manično depresijo, po mojem je kriv sam moj horoskop – strelka namreč) in v vsem tem duhu »ko te jebe, mami, kdaj pridem domov, in pa: pa kaj potem, če nisem pospravila vseh cunj«, sem se odpravila pogledat kulten bend iz Vinkovcev: Majke. Najprej spet moja rutina: do frenda za šank, bunda, pivo, fotkič. Ko smo že spet pri šanku, naj povem, da nisem oseba, ki pije le pivo. Daleč od tega. Tudi travo kadim. A pustimo malenkosti (čeprav je jeba, ker ne moreš nikjer v miru džointa skadit, kaj šele cigaret) ...

Majke so praznovale 25. obletnico obstoja, v *unplugged* verziji in po vseh

teh letih žura, seksa, drog in rock'n'rolla so ostale v isti postavi. Pričakovano so napolnile dvorano do zadnjega kotička in pričakovano je prišel karizmatični pevec Goran Bare na oder tak kot vedno. Bare je tak frontmen, kakršnega v Sloveniji še nimamo. Resda izgleda, kot da je pojedel vso drogo na trgu, a ženske ga imajo še vedno za nekakšen seks simbol. Težka legenda! Ko je začel s komadi, kot so Iz sve snage, Putujem, Zaboravi, 1989, Mršavi pas, smo itak vse cvilile. Bend je veselo sledil Baretu, kolikor je bilo to mogoče, saj si je model dal dela tudi s pitjem laškega rizlinga, a se vidi, da obvladajajo svoj posel. Super bend, glasba več kot odlična, mešanica bluesa in rock'n'rolla. Ljudje jih poznajo do obisti, saj so peli ob komadih, kot so Novi dani, Mene ne zanima, Budi ponosan, A ti još plačeš ...

V glavnem, da ne bom predolga. Dve uri pristnega rock'n'rolla je več kot zadovoljilo vse prisotne, »izštekana« verzija je bila prijetno osvežilo. Na čim več takih koncertov! Kot smo zapeli vsi skupaj: »Vrijeme je, da se krene ...« Torej, na Majkah je bilo majka!

Bunčka

NEPOPOLNA RECENZIJAZ OZIROMA EGOCENTRIČNA REPORTAŽA 4

Partibrejkers, Cvetličarna, 23. 4.

foto: Bunčka

Ker hočejo, da sem krajša, torej ... na Partibrejkersih je bil party! Ajde, spet rock'n'roll!

Spet sem pičila v Cvetličarno, tokrat na zadnji koncert v sklopu Limited edition koncertov. Da ne bom preveč dolgovezila ... Če bom, boste brali šele julija, kaj je bilo aprila! Torej, tokrat so se oglasile pri nas beograjske legende rock'n'rolla, ki so na sceni že od leta '82. Okoli 22h so se pojavili na odru in množica željna yugo rocka je navdušeno jedla iz rok še vedno okroglega pevcu Caneta, ko je postregel s komadi, kot so Hiljadu godina, Prsten, Ja se ne vračam, Zemljotres, Pet ispod nule. Partibrejkersi so ustvarili vzdušje, kakršno jim uspeva ustvariti še od naše rajne Jugoslavije, in nikakor ne izgleda, kot da bi se kaj kmalu iztrošili. Polna dvorana Partibrejkersev je še vedno najbolj navdušeno sledila uspešnicama Hipnotisana gomila in pa seveda kultni Kreni prema meni. Partibrejkersi so znova dokazali, da so še vedno eden najbolj cenjenih bendov naše bivše bratske Juge, zatorej lep zaključek Limited edition koncertov v Cvetličarni.

Lupčka do naslednjič,
Bunčka

foto: Bunčka

Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

foto: osební arhiv

NJIHOVA EVROPA

Gospodarjem iz Bruslja ni prav več nič jasno. Preprosto ne razumejo, kaj da je tem nevhvaležnim in vedno nekaj nezadovoljnim evropskim državljanom. Pa naj se še tako trudijo. Vlagajo gromozanske denarje v obveščanje in promocijo. In ko že nič drugega ne zaleže – celo nekoliko povečajo sicer še naprej predvsem papirnate pristojnosti osrednjega hrama evropske demokracije. Toda na vsake nove volitve poslancev Evropskega parlamenta se širom starega kontinenta odpravi manj ljudi. Za vnaprej s kvotami določeno število mest nacionalnih predstavnikov držav članic pa se poteguje vedno več in vedno bolj raznorodnih list ter kandidatov. Bistvo te nenavadnosti, po kateri se je volilna udeležba od volitev leta 1999 na ravni celotne Unije znižala pod 50 odstotkov vseh upravičencev, pa seveda ni v tem, da bi bili evropski državljani nevhvaležni. Ali še huje, da bi naj bila za tako drastičen upad kriva nizka raven obče demokratične kulture v novih državah članicah, kot posamezni Staroevropejci radi namigujejo. Res sicer je, da so svoj delež k rekordno nizki udeležbi na zadnjih volitvah v Evropski parlament leta 2004 prispevale prav države, del zadnjega in predzadnjega širitvenega paketa. Tudi Slovenija oziroma domači državljani, ki so lahko sodelovali prvič. Skupna volilna udeležba je pred petimi leti znašala 45 odstotkov. Oddati svoj prvi evropski glas pa je na domačih tleh izvolilo oddati zgolj 28,35 odstotkov volivcev. Toda to je v vseevropskem smislu pravzaprav statistično in tako ali tako povsem zanemarljivo. Ne glede na vso predvolilno navlako in kar se da poljudno zastavljeno informacijsko kampanjo o pozitivnih plateh tako volitev kot samih na njih izvoljenih 785 glav, ki so jo kar se da širokogrudno podprli iz skupne mošnje v Bruslju, pa se volitve v Evropski parlament še naprej otepajo svoje politične drugorazrednosti. So sicer vsakih pet let, vsak državljan Evropske unije pa ima pravico voliti in kandidirati ne glede na to, kje v Evropski uniji živi. Tako naj bi se izražala demokratična volja približno 500 milijonov državljanov

Unije in zastopalo njihove interese v razpravah z drugimi še bolj usodno pomembnimi institucijami Evropske unije, kot so denimo Evropska komisija in kar lepo na domačih državnih dvoriščih voljeni predstavniki vlad. Ker pa je čeprav papirnato delo tako velikega telesa tako raznorodnih političnih interesov, ki se za povrh še vsak mesec seli sem in tja med Brusljem in Strasbourgom, še komajda izvedljivo, se bo od tega mandata naprej število poslancev kozmetično omejilo na 736. Toda ne na škodo domače kvote. Za sedem poslanskih mest, ki padejo na Slovenijo, se je na tokratnih volitvah ob začetku volilne kampanje potegovalo 12 kandidatnih list oziroma 81 kandidatov, med njimi pa 42 moških in 39 žensk. Toda ključen problem nepriljubljenosti volitev v Evropski parlament ni v tem, da pa vseevropskemu državljanškemu občestvu ni pravzaprav jasno, kaj za vruga pa sploh počenjajo tam njihovi predstavniki, pač pa v popolni netransparentnosti in nekoherentnosti volilnega sistema. Ta je namreč stvar posamezne države članice oziroma njene različice volilnega sistema. Po vsej povezavi so skupna zgolj demokratična pravila in tajno glasovanje, ne pa tudi denimo volilni prag. V domačem primeru to uradno pomeni, da se delitev poslanskih mest med liste kandidatov opravi na ravni vse države. Z liste kandidatov je izvoljenih toliko kandidatov, kolikor mandatov je dobila lista. Izvoljeni so kandidati, ki so dobili največje število preferenčnih glasov. Razen če so volivci raje glasovali za celotno listo – potem so izvoljeni kandidati, kot so po vrstnem redu uvrščeni na listo. Ne razumete? Vsa dilema okoli tudi tokratnih evropskih volitev v politično predvidljivo razdeljeni domovini je zgolj v tem, katerim strankam oziroma listam bo uspelo osvojiti vsaj eno ali celo dve

foto: Matilda M. Dobro

mesti v domači kvoti evroposlancev. Glasujete lahko za listo ali posameznega kandidata. Kandidatke so na vseh v političnem smislu tega zmedenega trenutka omembe vrednih strankarskih listah na nevhvaležnem drugem mestu. Nosilci vseh list so – razen pri Krščanskih socialistih Slovenije – moški kandidati, kar pa očitno domače volilno telo preferira, saj v nasprotnem primeru temu pač ne bi bilo tako. Tako lahko pravzaprav le težko kaj očitamo tako kandidatom in celo kandidatkam kot tudi do volitev v Evropski parlament še naprej vse bolj ravnodušnemu državljanškemu telesu Unije. Tako prve kot druge imajo namreč na povodcu gospodarji iz Bruslja. To je le njihova Evropa. Z vsakim dnem vse bolj oddaljena od vsakodnevnih potreb in želja svojih prebivalcev, a na pogled še naprej tako zelo demokratična. Papir pač prenese vse.

NE RAZUMETE? VSA DILEMA OKOLI TUDI TOKRATNIH EVROPSKIH VOLITEV V POLITIČNO PREDVIDLJIVO RAZDELJENI DOMOVINI JE ZGOLJ V TEM, KATERIM STRANKAM OZIROMA LISTAM BO USPELO OSVOJITI VSAJ ENO ALI CELO DVE MESTI V DOMAČI KVOTI EVROPOSPLANCEV.

foto: osebni arhiv

Pravljica za odrasle v treh delih: tretjič

ZAKAJ PA VI NIMATE SATELITSKE ANTENE ZA UŠESI?

NEVERJETNI POSKUSI V LJUBLJANI: RESNICA ALI ŠALA?

Preboj skrivnostne genske farme v Slovenijo ali nočna mora?

Sedaj ko je MGC-jeva inšpekcija spet v MGC-jevih prostorih, smo spet prejeli nekaj sporočil od SAZU-ja in Zdravstvene šole v Ljubljani. Član SAZU-ja, profesor M. K., je priznal, da ve o MGC-ju več, kot mi je povedal ob mojem prvem obisku SAZU-ja. Razložil mi je, da je vse v zvezi z MGC-jem velika poslovna skrivnost in da zato ne more dajati nobenih uradnih komentarjev. Neuradno pa je rekel, da so se poskusi začeli v sedemdesetih in da je bil na začetku tudi sam v skupini profesorja Grushenka. Kasneje je MGC zapustil, saj je bil striktno proti poskusom na ljudeh, tako da ne ve, kaj se sedaj dogaja tam. Povedal je še, da so bili poskusi sprva slabo učinkoviti. Predvidevam, da to pomeni, da osebe v poskusih niso preživele ...

Z Inštituta za fiziologijo smo dobili uradno izjavo, ki je obrazložila, da so bili prisiljeni sodelovati v vojaških projektih in poskusih v hiperbarični komori.

Doktorja Ž. F. in I. M. sta potrdila, da poznata genske eksperimente in da sta izvajala več poskusov v hiperbarični komori. Osebkki poskusov so bili, kot sta dejala, bolj človeški kot ne.

Potem ko sem ju soočil s sliko »žaba-možja«, sta priznala, da je nekaj osebkov zelo podobnih »osebki« na sliki.

»Žaba-možje« so bili izpostavljeni ekstremnim pritiskom in eden od njih poskusa ni preživel.

Po potrditvi Inštituta za fiziologijo je doktor Janez Novak organiziral tiskovno konferenco na Ministrstvu za zdravje. Zanimal je vsakršno povezavo s profesorjem Grushenkom in njegovim delom. Zagotovil nam je, da bosta Ministrstvo za zdravje in on sam kot glavni kirurg raziskovala vse poskuse, ki so vključevali človeške osebkke.

Doktor Janez Novak mi je izgledal zelo napet in utrujen, in ko odklonil nadaljnje komentiranje, je bil na robu živčnega zloma.

Ugotovil sem, da je doktor Janez Novak v poznih osemdesetih delal za Ministrstvo za obrambo. Je eden od najboljših evropskih ginekologov. Na MGC-ekipi je, da ugotovi, ali je delal za Inštitut za gensko fiziologijo na projektih profesorja Grushenka ali ne, vsekakor pa je povezan s projekti v zvezi z gemutantsko reprodukcijo.

Lahko le domnevamo, kako veliki bodo vsi ti projekti in koliko znanstvenikov bo vpletenih. Če bi preiskave Inštituta za gensko fiziologijo ugotovile, da je resnica, kar sta mi povedala dva doktorja z Inštituta za fiziologijo, in da so posledice med poskusnimi osebkki, zato pričakujemo, da bo sledilo nekaj kriminalističnih preiskav.

Danes popoldne sem skušal dobiti izjavo profesorja Grushenka. Na Inštitutu za gensko fiziologijo so mi povedali, da ga ni tam in da ne vedo, kje je. Nisem se vdal. Moji skriti viri so mi dali namig, da bi Grushenko lahko bil na svoji jadrnici, zato sem šel v Portorož in profesorja našel na njegovi približno petnajst metrov dolgi lepotici.

Odklonil je dajanje izjav, rekel je le, da je vse pod kontrolo in da ni razloga za skrb. Potem je poklical marinske varnostnike in moral sem oditi.

Sedaj lahko le čakamo, kako visoko in globoko bo preiskava segla. Jaz pa bom sledil vsemu in vam nato poročal ...

Za vas piše šentflorjanski klon Črtomir Clonsky

Roman in Žigazaga

KRALJ IN KRALJ

VELIKI KRALJ

MINILO JE ŽE VELIKO ČASA,
KO NISEM TI NIČ NAPISAL.
SAMO S POGLEDOM TE GLEDAL
IN SI MARSIKAJ O TEBI MISLIL.
KAJ POČEL SI DOLGE NOČI,
KO JAZ SEM SAMEVAL?
MORDA SI V MISLIH BIL PRI MENI,
KO SEM JAZ ZA DRUGIM GLEDAL.
MALI MOJ KRALJ, TI NE OBUPAJ,
V GOZD POJDI, SI SMREKCO POSEKAJ,
KANU SI IZDOLBI
IN PO LJUBLJAN'CI SE ZVRNI.
PA K MENI NIKDAR VEČ SE NE VRNI.

MALI KRALJ

MINEVAL JE ČAS UGODJA IN RAZKOŠJA,
MIRU IN POPOLNE GOTOVOSTI,
KO SE MI NI BILO POTREBNO IZMIKATI
TVOJEMU NADLEGOVANJU ...
DOPUSTIL SEM, DA JE MISLIL,
KARKOLI JE ŽE IMEL ZA MISLITI.
NE SPOMINJAM SE VEČ TVOJE BLIŽINE,
NE SPOMINJAM SE VEČ TISTE BOLEČINE,
SPOMNIM SE LE TVOJEGA IZGUBLJENEGA,
OTOŽNEGA, STAREGA OBRAZA.
KANU IZDELAL BOM V SPOMIN
NA STARE SKROMNE ČASE,
NA TISTE DIVJE NOČI.
VELIKI KRALJ, NE ODHAJAJ,
OBUPUJEM, NIČ VEČ NE ŽALUJEM!

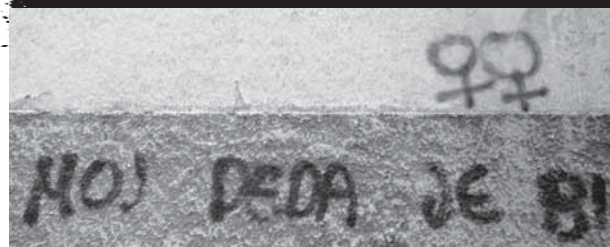

foto: Matilda M. Dobro

Gogijeva kolumna:

OPTIMIZEM IN »PAPANJE« PO GOSTILNAH

Eto ti ga na, pa smo v mesecu, ko sem bil pred 44 leti izpljunjen na tale prelepi svet. Še danes sem mišljenja, da je v vesolju prišlo do tehnične napake in sem po pomoti pristal na tem planetu.

A kaj čem? Nič! Sprijaznil sem se s to vesoljno napako, in zatoorej še dandanes veselo migam tu. Ta planet Zemlja se mi že od rojstva dalje popolnoma nič ne dopade in to zato, ker najbolj inteligentna bitja omejujejo svobodo s pravili in zakoni. Osebnost sem bil vedno proti temu in dokler bom še tlačil tole zemljo, bom! Mrzim, da mi drugi ukazujejo, kako naj živim. Ljubim svobodo in nikomur ne dovolim, da bi mi to pravico na bilo kakšen način krátil. Živim svoje življenje po lastnih zakonih in predpisih.

Klošar sem, to vsekakor drži, vendar sem svoboden, kot je ptiček na veji. Najbolj pomembno je, da se mi nikamor ne mudi, saj sem v vseh letih spoznal, da kar ti je usoda namenila, se ti vsekakor tudi zgodi. Verjamem pač v usodo ... in njej ne pobegneš, pa če se ne vem kako trudiš. Velikokrat sem poskusil in po vseh poskusih končno ugotovil, da je škoda živcev in kondicije, da bi jih ponudil za nekaj, kar se enostavno rešiti ne da. Ekstra stresa ajnfoh ne potrebujem, in zato pustim času čas ter živim pač zato, da preživim. Iz svojih dolgoletnih izkušenj vam vsekakor lahko povem, da sem se veliko let dobesedno žrl zaradi dejstva, da sem totalna zguba! Danes se več ne, saj to prekleto škodi zdravju in osebnemu počutju. Dolgo let sem potreboval, da to dejstvo sem spoznal in ga sprejel. Je pač tak in tak pač je!

Vsekakor sem preživel in vsekakor še živim z mislijo, da nikakor nisem totalna zguba. Mislim, da nikoli to tudi nisem bil. Živim, in to je najpomembnejše!

Recimo, da sem z leti postal pametnejši, saj sem se naučil ceniti vsak – pa naj bo še tako nepomemben – trenutek življenja. Čase norega samoobtoževanja sem pustil za sabo. Treba se je naučiti življenje sprejemati takšno, kot je, predvsem ga je potrebno živeti. Mnogi

so vedno mislili in mnogi še vedno mislijo, da sem popoln idiot. Nima veze. Idiot sem, vendar zagovarjam svoj idiotizem na vseh frontah. Bili so časi, ko sem se na smrt sovražil. Težki časi, ki se jih nerad spominjam, vendar jih ne morem izbrisati iz spomina in jih tudi nočem, saj so večni opomin za nadaljevanje te igre, ki se imenuje življenje. Povem vam, dragi moji, da ni hujše stvari, kot je samosovraštvo (ko sovražiš samega sebe), saj takrat kratkoma sovražiš vse. Si kapsula, nabita z negativno energijo, in to je vse prej kot dobro. Jaz sem svoj negativizem obrnil v pozitivizem. Uspeh je zadovoljiv, vsaj za mene in bližnjo okolico. Življenje sprejemam nasmejan ne glede na vse probleme, ki me obkrožajo. Problemi pač so ustvarjeni zato, da se rešujejo, saj če jih ne bi bilo, bi po mojem mnenju bil en sam velik dolgčas. Bog naj ima zelo dolgo šibo. Osebnost se strinjam s to tezo, saj ti je stvarnik dal življenje z neko mero dovoljenih napak. Ko prekoračiš dovoljen »bonus«, te ajnfoh kaznuje po svojem kazenskem zakoniku. To je vsekakor edino prav in tako bode tudi ostalo – vsaj tako dolgo, dokler bo svet stal. Srčno upam, da bosta svet in življenje obstajala vedno, a vem ne – tako kot nihče – kakšna bo jutrišnja zora. To je smisel življenja, saj če vse bi vedel, bila bi skrajno nezanimiva zadevščina. Osebnost se tako obnašam tudi v resničnem življenju: če stvar ni zanimiva, jo zanimivo ustvarim. No, pa da neham resno razglabljati o vrednotah življenja, se posvetimo raje mojim tumarijam iz preteklih slabo-dobrih časov. V svojih slavnih časih samosovraštva in brezkrayne otopelosti sem vsekakor moral jesti in zato je bil potreben denar – a ne vedno! Opisal vam bom par resničnih zgodb iz svoje zakladnice spominov. Za časa skrivanja pred policijo sem za dnevni topli obrok izbiral gostilne z dvema vhodoma. Ponavadi so to bile picerije. Pogumno sem vkorakal v lokal, se mrtvo hladnokrvno usedel, naročil vsekakor najdražjo pico v spremstvu piva in

cigaret ter pred plačilom uporabil trik, ki se je vedno dobro obnesel. Na mizi sem pustil rokovnik, mapo, prazno škatlo cigaret in vžigalnik, sončna očala ali kakšno jopico in vsekakor nekaj nepozobane pice in neizpite pijače ter pobegnil. Mrtvo hladnokrvno sem odkorakal in nisem se vračal. V Mariboru še vedno obstajajo lokali, v katere še danes ne vstopam, saj se držim reka, da se zločinec nikoli ne vrača na mesto zločina.

Tudi po odsluženju zaporni kazni sem nadaljeval z vrsto tega »zločina«. Posredno so za te prekrške krivi vodilni delavci prevzgojnega zavoda, saj so me, namesto da bi me prevzgojili, vrgli dobesedno nazaj na ulico. Vsak pameten ali tumast prebivalec tega lepega planeta ve, da so s tem »vrgli trnek«. Naj pojasnim.

Pričakovali so, da bom znorel in začel krast. Opa! Dobesedno sem jih malce zjebal. Obstaja zakon, ki pravi, da te za hrano ne zaprejo – mislim, če jo ukradeš, in to ne glede kje. Tegale zakona sem se oprijel, ampak na svoj način.

Kot vsi vemo, so trgovine zelo zaščitene glede kraj, saj mora trgovka iz svojega revnega žepa plačati odneseno blago. Za te stvari imam zelo stroge lastne omejitve, zatoorej sem raje hodil »papat« po gostilnah. Opisal vam bom en dogodek, ki je vsekakor zelo smešno začinjen.

Jedel nisem dva dneva, potem pa sem si rekel: »Dost.« Odkorakal sem v gostilno, se usedel pri mizi za šankom, si naročil pojedino, naročil pijačko za dva stalna gosta in mimogrede poskrbel, da sem spoznal šefa lokala. Ko bil je čas, da odrinem, sem poprosil za telefon in poklical policijo. Predstavil sem se kot lastnik lokala ter opisal svoj primer. Dežurni policaj me je po kratkem postopku vljudno zavrnil z besedami, da bodo prišli le v primeru, če je gost nasilen, kar pa jaz vsekakor nisem bil. Pijan že, a nasilen nikakor ne. Kakorkoli že, natakarku sem vrnil telefon ter vljudno poprosil, da mi pokliče šefa. Mimogrede: šef je bil kuhar in z vago

OBSTAJA ZAKON, KI PRVI, DA TE ZA HRANO NE ZAPREJO – MISLIM, ČE JO UKRADEŠ, IN TO NE GLEDE KJE. TEGALE ZAKONA SEM SE OPRIJEL, AMPAK NA SVOJ NAČIN.

vred je tehtal približno 140 kilogramov. Povedal sem šefu, kako je na stvari, mimogrede sem mu omenil, da je škoda impulzov za klicanje plavih mundirjev, zdaj pa naj naredi z mojo malenkostjo, kar hoče. Verjemite, moja cenjena rit mi je mežikala od strahu, ampak kar je, pač je. No, da ne zavlačujem, batin ni bilo. Nasprotno. Šef je moji zapiti obliki častil še en pir s popotnico, da ne pričakuje, da me bo še kdaj v življenju vizualno srečal. Ni me in hvala mu za vse.

Upam, da me cenjeni bralci ne razumete narobe. V ta dejanja sem bil prisiljen, saj po izpustu iz cenjenega hotela »MB-rest« nisem smel ukrast niti škatle šibic, kajti v takšnem primeru bi me sprejeli nazaj. E, ker pa se jaz ne pustim zapirati kuj za tak ajnfoh, sem pač izkoristil možnosti, ki te ohranijo na svobodi. Jebena svoboda, a je le!

Vsi, ki sem jih ogoljufal na takšen način – in ni vas malo, oprostite mi, saj to sem naredil, da sem preživel. Nikoli in nikdar ne bom »nagnil« nekoga, ki si tega ni zaslužil. Takšen sem in takšen bom ostal. Če dobroto lahko povrnem, jo bom in popolnoma enako velja tudi za slabo. Nisem prekleto maščevalen, zato sem pa prekleto pameten.

Pa dovolj samohvale, saj nikakor nisem najpametnejši totalno zapit Zemljan na tem lepem svetu. Skrojil sem si življenje pač po svoje in tako ga bodem živel še dalje. Hudobija se maščuje vsem, meni se ne more enostavno zato, ker te značilnosti ajnfoh ne premorem.

Hvala, da ste me »prebrali«, in vsaj upam, da ste kaj pametnega iz tega pisanja tudi pobrali. Življenje je treba živet – pomnite to, druge možnosti ni. Pa na svidenje do naslednje številke »Kingov«!

Goran Šrok - Gogi

Matilda M. Dobro

ŽLICA

V riti imam žlico.
znjóbi jédel pico,
aje preglo boko ...
po sód, pri jatelj roko
inmi joi zdri!

1,

2

in ...

3!

Zdajskupaj bóva pico,
stósre brno žlico.

Kobrowsky

FITNES NA POVŠETOVİ: BITI ALI NE BITI?

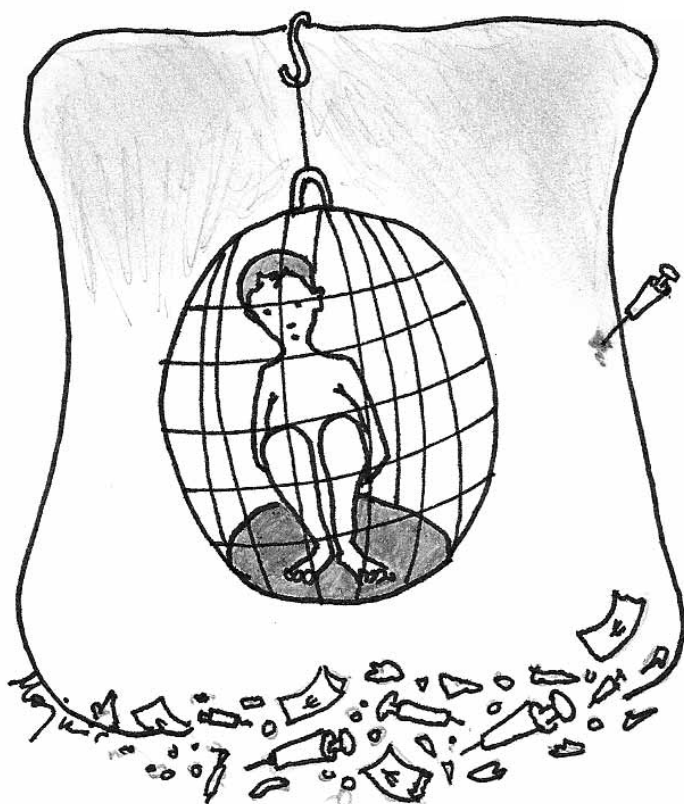
024
KRALJI
ULICE

Trenutno sem na prestajanju kazni v zaporu na Povšetovi. Čeprav sem tu malo časa, zelo dobro poznam zaporniško življenje, saj sem bil zaprt že v dveh drugih slovenskih zaporih. Ko sem v sobi vprašal druge sojetnike, kako je tu s fitnessom, kdaj je termin in kakšne naprave imajo, sem bil deležen posmeha, saj naj bi bil ta v zaporu glavnega mesta Slovenije prav žalosten. In tako sem en dan tudi sam zahteval od paznikov, da me ob določeni uri spustijo na fitness. Seveda sem takoj po vstopu v »takozvani« fitness videl, zakaj sem bil deležen posmeha sojetnikov. V dvorani, kot ji tu tudi pravijo, je par uteži in ročk, na katera lahko le-te pripneš. Zraven tega »inventarja« spada tudi improvizirana klop za dvig uteži, v fitness žargonu imenovana »benč«. Na steno pa je pripeta lesena konstrukcija, s katero si lahko nekako pomagaš, če imaš v krvi malo občutka za improvizacijo. Jaz se vsaj malo spoznam na določene vaje in vem, kako se moraš pri izvedbi pravilno postaviti, da ne pride do kakšnih poškodb, kot so na primer nateg mišice, zvin, udarec, bolečina v križu in hrbtenici. Zato laikom odsvetujem, da improvizirajo, če ne poznajo vaj in položajev za fitness. Drugače bi bilo, če bi imeli vsaj nekaj pravih

profesionalnih naprav za najbolj osnovne vaje, ki bi delovale na več delov telesa naenkrat. Veliko ljudi, ki bo to bralo, si bo mislilo, kaj je kriminalcem potreben fitness, saj bodo tako po odsluženi kazni še bolj nasilni in agresivni in bodo to uporabili sebi v prid pri naslednjih kaznivih dejanjih. Ljudje imajo pač prepričanje, da se v zaporu nihče ali zelo majhen odstotek zapornikov spremeni in zaživi pošteno. A rad bi povedal, da je tu zelo veliko narkomanov, ki so zaradi droge zapadli v svet kriminala in veliko njih poskuša spremeniti življenje ter živeti brez drog. Tudi sam sem bil takšen in pri tem mi je zelo pomagal trening na fitnessu. Večina narkomanov namreč v času, ko uživa drogo, zelo shušja, otopijo jim čustva, izgubijo samozavest in ponos, kar pomeni, da so tako fizično kot psihično zelo uničeni in na tleh. Osebnost sem to doživel, zraven pa videl še par fantov, ki so imeli en sam cilj – rešiti se odvisnosti, in videl sem, kako so se prav s pomočjo fitnessa spremenili. Če imaš možnost treniranja, se ti počasi v telo vrača moč, v možgane pa se vrne samozavest in volja do življenja. Čez čas, če treniraš redno in po programu, ki si si ga zastavil, postaneš psihično bolj stabilen, fizično pa imaš občutek, da lahko premagaš vse

ovire, ki se ti postavijo na poti k zdravemu in poštenemu življenju. Ko sem imel možnost treniranja na pravih napravah za fitness po načrtanem treningu, sem bil ves čas treniranja v zaporu – kot tudi kasneje na prostosti – čist drog, tablet in alkohola (prenehal sem celo kaditi). Ko pa sem s tem prenehal in nisem več imel discipline pri treningu, moram priznati, sem spet počasi padel v svet droge. Poznam pa fante, ki so se tudi na prostosti potrudili ter disciplinirano hodili na fitness še naprej in ti so še naprej trezni, trudijo se živeti zdravo in pošteno. Ker sem torej videl in tudi osebno doživel, da obiski fitnessa lahko pomagajo ljudem, ki se hočejo spremeniti na bolje, prosim odgovorne na ministrstvih za pravosodje, zdravje in delo, da razmislijo o tem, ali ni vredno v zapor na Povšetovi postaviti par naprav za fitness in tako vsaj nekaterim omogočiti voljo do športa in treniranja, s tem pa tudi spremembe v njihovih življenjih iz slabega na boljše – ter zaradi takšnih kot jaz ne gledati na vse to negativno in misliti, da bodo na prostosti spet isti kot prej. Rad bi poudaril, da niso vsi takšni, kot sem jaz, in da poznam ljudi, ki jim je uspelo premagati odvisnost in ki sedaj na svobodi uživajo normalno zdravo življenje. Toliko denarja iz slovenskega proračuna gre za boj proti drogam in kriminalu, za zdravljenje odvisnikov, za socialne pomoči, ker so nezmožni za delo, pa za rehabilitacijo žrtev kaznivih dejanj, ki so jih storili odvisniki, da so prišli do denarja za nabavo droge, in za ne vem kakšne z drogo povezane programe še. Da pa ni denarja za par fitness naprav in s tem priložnost za vse tiste, ki imajo željo do spremembe in ki bi jo radi uresničili ...? Ne trdim, da bi zgolj fitness naprave v zaporu pripomogle k temu, da se ljudje ne bi več drogirali, bi pa mnogim dale voljo do treninga in športa. To sem spoznal tudi v pogovoru z več sojetniki tu na Povšetovi. Kar nekaj jih je potrdilo, da če bi imeli na razpolago naprave, bi rade volje hodili v fitness in trenirali. Ker pa je inventar, takšen kot je, veliko njih izgubi voljo do tega. Zato še enkrat prosim UIKS (Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij) in odgovorne, da razmislijo o namestitvi vsaj par osnovnih pravih naprav v fitness zapore na Povšetovi, ki bi izboljšale pogoje za treniranje.

MaTa

MOJE PRVO SREČANJE Z IGLO

Spraševala Alenka Štrukelj, uredila Damjana Urbas.

Se lahko na kratko predstaviš?

Moje ime je Božo Stevanovič, star sem 47 let. Moje prvo srečanje z iglo je bilo že ful ful let nazaj. Drugi so se večinoma zadevali z gani, jaz pa sem več ali manj snifal, pravzaprav sem samo snifal. Bilo pa je veliko zajebancije okoli mojih kablov (žil), saj sem imel zelo močno vidne in debele, kakršne so med džankiji bolj redke. No, začelo se je pa s tem, da sva s pokojnim Zvonetom imela le en šut, in če bi ga oba snifala, bi bilo premalo, torej je bila alternativa – šut. V bistvu me je prvič zadel Zvone ..., kar me ni sploh nič motilo.

In kakšen je bil občutek za prvič?

Ful ful dobro! Nič problemov, nič takega ... Bruhat sicer ja, vendar brez napenjanja ali slabosti, kot bi samo izpljunil, nič več! Pa tisti fleš, ko te strese po celem telesu!

In zakaj si potem ostal na igli? A nisi nikoli pomislil na metadonski program?

Vse je bilo boljše kot snifanje. Takoj začne delati, bolj zadene, bolj je lušno. In tisti občutek, da si res bolj zadet, potem kinkanje, ki vedno pride, medtem ko po snifanju ne ravno, in to je bilo to, ne?! S tem, da smo si takrat gane med seboj sposojali. To je bilo enkrat leta 1987, ne, 1986 pravzaprav!

A takrat še nisi mogel kupiti ganov?

Lahko si jih kupil, samo nisi smel tolikokrat na teden v lekarno, saj so vedeli, zakaj gre. Bilo ti je nerodno ...

A ti jih niso hoteli prodati?

Hja, pol ko so pogruntali, zakaj gre, ne več. In je moral nekdo drug ponje namesto tebe. Menjavali pa smo se zato, ker je farmacevtka takoj poklicala policijo, da jih nekdo spet kupuje.

Ha, meni se zdi to nepredstavljivo!

Ja, pa še to ... Takrat nas je bilo manj kot danes! Jaz sem poznal vsega skupaj sedem do osem ljudi, ki so bili na igli. No, pa tudi to je bil eden izmed razlogov, zakaj sem ostal na igli ... Tako sem jim bil končno enakovreden, tudi jaz se ga zdaj zadevam in se mi je zdelo fajn – kar pa je v bistvu velika bedarija, ampak tako je bilo, kaj češ!

A zdaj še tako misliš?

Ah ne, kje pa! Zdaj se ga z belim sploh že več kot leto in pol ne zadevam, z rjavim pa šest do sedem mesecev ne! Sem priden, a?

Bi rad še kaj sporočil bralcem? Kaj v zvezi s tem?

Hmm ... Naj se ne fiksajo, ampak se raje učijo in berejo knjige, he he!

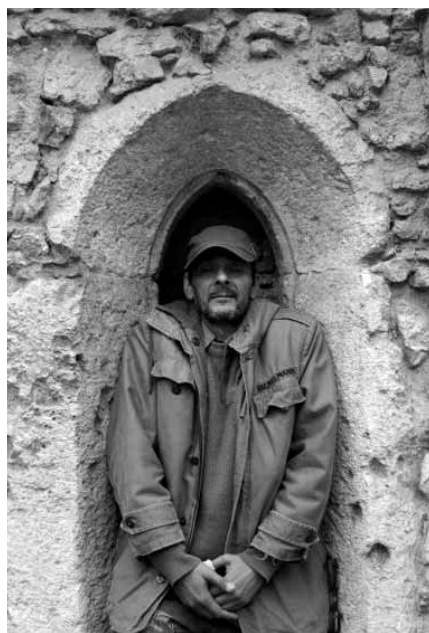

foto: Tomislav Gruđen - GTS

TAUBI, 4. DEL

Ekskluzivni intervju o problemu

narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Kakšna je razlika med trdo in mehko drogo?

Takšno vprašanje postavi lahko le nekdo, ki droge ne pozna. Ne razumem, kako lahko kdo reče, da je trava ali hašiš nenevarna droga. Da je to celo zdravilo, ki pomaga pri različnih boleznih ipd. No, če malo filozofiram: heroin se proizvaja iz opija, ki ga uporabljajo v medicini za razna zdravila. Vendar heroin seveda ni zdravilo, temveč je predmet zlorabe. Enako kokain, ki ga v Latinski Ameriki Indijanci uživajo tako, da žvečijo kokine liste in tako lažje opravljajo težka fizična dela – medtem ko kokain na naših ulicah pomaga le za blodnjo in beg iz realnosti. Enako trava in hašiš. Vse te substance spravijo človeka v odvisnost. Bodisi psihično bodisi fizično. Dolgotrajno uživanje pa vpliva na človekovo sposobnost dojemanja okolice in življenja.

Mimogrede – kdor je končal na heroinu, kokainu, v kriminalu, zaporu ali grobu, je začel z napačno prezentirano mehko drogo – travo. Začelo se je z džointom in končalo z iglo v žili. Brez pomena je prepričanje, da obstajajo ljudje, ki že leta in leta pokadijo le sem in tja kakšen džoint in se ne spuščajo v eksperimente z drugo drogo, kljub temu pa so sposobni in uspešni. Kdo je porok, da bo to uspelo vsakemu? Meni in mnogim, ki sem jih poznal, ni!

Tomaž Golob

BRANETA NI VEČ ...

Z Branetom smo se sestajali na Taboru. Tam sem ga večkrat srečeval in se z njim pogovarjal. Za mene je bil zelo dober človek, pomagal je drugim v težavah, tudi finančno, če niso imeli ... Vem, da se ga bomo spominjali vsi, ki smo ga dobro poznali. Še enkrat najlepša hvala za vse, za kar si pripomogel brezdomcem ... in v miru počivaj.

Janez Kompare

foto: Tomislav Gruđen - GTS

ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU

XI. del

Ko sem pred leti bral o ruskem projektu reševanja Zemlje, tako da se vsaki družini, ki to želi, dodeli en hektar v trajno last brez možnosti prodaje, toda z možnostjo dedovanja, sem prvič v življenju začutil, da je to to! Kot vsak otrok, sem si tudi jaz podzavestno ali zavestno gradil svoj kotiček, brlog v gozdu, kartonaste hiške, skrivališča in podobno. Zdaj, po šestih, sedmih letih, je v Rusiji že čez tristo takih naselij, ki združujejo od deset pa do dvesto takih posestev (po en hektar), in ker razumem rusko, sledim, kaj se tam dogaja. Lansko leto so v ruski dumi sprejeli Zakon o rodovnih posestvih in predsednik Medvedev je zadevo podkrepil z izjavo, da bo Rusija zgradila infrastrukturo do teh posestev (ceste, elektriko, vodo) v najkrajšem času. Torej prvi resni korak k ozdravitvi naše matere Zemlje je narejen. Vsaka družina, ki dobi brezplačno en hektar zemlje, naj bi zasadila od 180 do 250 raznih vrst dreves, sadovnjak, vrtniček in hišo iz naravnih materialov. Že sedaj je jasno, da v teh naseljih nastajajo čudoviti vrtovi, kajti vsak si zgradi posestvo najprej v mislih, potem na papirju, si izmenjuje izkušnje z drugimi in zdravo tekmuje z njimi v ustvarjanju in kreiranju umetnin iz živega materiala. Vsako naselje ima v načrtu tudi šolo, kulturni center in telovadnico. Vse se gradi s skupnimi močmi in vsi pomagajo vsem. Vsaka družina ima en

panj čebel, ki skrbijo za svoje gospodarje in za sinhronizacijo naravnih zakonov. Najbolj me je prevzela ideja o sistemu sajenja in usklajevanju semen v navezi veselje – človek. Namreč, preden daš semena v zemljo, jih bos daš v dlani, se obrneš okoli svoje osi, da se vpišejo vesoljne koordinate, potem pa jih položiš v usta, da se napijejo tvoje slinave, v kateri je informacija DNK in informacija o delovanju vseh tvojih organov. Ker vemo, da ima voda spomin, (»masaru emoto«, sporočilo vode) in da smo vsi 70-odstotno sestavljeni iz vode, je logično, da se na ta način širi zavedanje in vrača spomin v zgodovino. Osnova vsega pa je čisto razmišljanje (Martin Kojc, Učbenik življenja).

... V Rusiji je trenutno 1 650 000 zapornikov.

Boro

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

— Pregarjan berač. Iz Gorice se nam piše: Tu živi siromak, ki je na rokah in na nogah tako pohabljen, da ne more delati. Hodil je v stolno cerkev ter ostajal pri vratih. Prosil ni nikoli, ne po hišah, ne v cerkvi, a če so mu dobri ljudje iz usmiljenja z njegovo pohabljenostjo prostovoljno kaj dali, je seveda vzel. V cerkvi so ga videli seveda tudi duhovniki, in ti so ga naznanili policiji, da v cerkvi berači. Začela se je seveda preiskava, a konec je bil ta, da policija usmiljenja vrednemu siromaku ničesar storila ni. Občno se sodi, da je bil ta veliki revež naznanjen policiji le vsled tega, ker so se gospodje bali, da dobe kaj manj v pušice, če bodo ljudje siromaku dajali. Po cerkvah drezajo mežnarji neprestano s tisto mošnjo ljudi pod nos in v vsakem voglu visi škrinjica za milodare, a tisti, ki sami beračijo, dasi imajo vsega preveč, nimajo niti toliko usmiljenja s pohabljenim siromakom, da bi ga v miru pustili.

Slovenski narod, 2. 6. 1910.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

1. 5. >> Dokaj sončen petek, vzamem mobi, mp3, škatlo cigaret in Kralje ulice. Podam se na ulico, na klopco in jih prebiram. Minili sta dve uri. Nikamor se mi ne mudi. Shorti

15. 5. >> Super ste, Kralji ulice! Z revijo mi popestrite dolgočasne ure v šoli ;). Le tako naprej! Julija

16. 5. >> Hej! Rada bi samo pozdravila Joca ... Ful mi je všeč njegovo razmišljanje in njegovi življenjski cilji. Lep pozdrav, N.

Knjigo Meseno spoznanje avtorja Franja Frančiča lahko sedaj naročite tudi po pošti! Na naslov "Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana" nam pošljite naročilnico s spodnjimi podatki, mi pa vam bomo poslali knjigo, ki jo plačate po povzetju. Cena posameznega izvoda je 6 evrov, potni stroški in stroški pakiranja so zajeti v ceno.

NAROČILNICA

Ime in priimek:
Naslov in poštna številka:
Telefonska številka:
Število izvodov knjig, ki jih nepreklicno naročate:
Vaš podpis:

Knjigo lahko naročite tudi tako, da zgornje podatke pošljete na naš e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

PISMA BRALCEV

Ne boste verjeli, pismo smo prejeli z visoke instance ... S samega Ministrstva za sončno upravo in sicer z Urada predsednika uprave za usklajevanje sončnih normativov z EU-standardi ...

Imam neizmerno kilometrino buljenja v daljavo! Najraje stojim sredi ljubljanskega barja in buljim v Krim. Kadim in strmim, buljim. Zdi se mi, da tako naravi in ljudem naredim še najmanj škode?! Uvrščajo me med osebkke brez kilerskega nagona za poslovanje, za vneto kopičenje finančno-materialnih sredstev v namen »dostojnega sobivanja« z novo potrošniško družbo. In res, kilerskega nagona nikoli nisem imel, ga nimam in ga ne kanim razvijati. Verjamem v osnovni ključ grške demokracije, ki narekuje izvoljeni večini poskrbeti za preživetje in razvoj manjšine. A danes smo šibki in drugačni, potisnjeni na margino, rob dogajanja; vse prevečkrat končamo na cesti, socialne podpore pa so sramotno nizke, dopuščajo le začasno vegetiranje, ki vodi v dokončni obup ter odmrtnje ...

In medtem, ko turbo ekonomisti, novi evangelisti novega potrošniškega družbenega reda diktirajo neizprosno borbo za preživetje v obliki suženjskega služenja denarja, je neizpodbitno dejstvo, da smo otroci sonca (in Kralji ulice) znotraj njihovega konteksta moderne družbe že vnaprej odvečen balast, zato prej obsojeni na odpis ... Torej doživljamo nekakšno novo evgeniko po evangeliju ekonomske elite v službi lastnikov denarja in moči! In življenje postaja bedno.

Naučil sem se preživeti! Žicam, pohajam, krožim, prepuščam se vetru, v zameno za našicane fičnike in odslužene stvari nudim dobro voljo, nasmeh, obešenjaške vice, zanimive zgodbe, pričaram kanček sonca. Pa so mi tako porekli Sončna

uprava, Misija Solaris, Ministrstvo Solaris, Ministrstvo sončne uprave itd. In to zdaj sem ... Žicam in dobivam.

A še predobro vem, da se mora skleniti krog med dobivanjem in dajanjem! Harmonija človekove notranjosti je pogojna in razpeta med prejetjem in podarjanjem. Če samo prejemaš in ne daješ, na koncu vse zgubiš, zbolíš ter odmreš. V gibanju in kroženju je življenje!

Zatorej bi rad dajal in prejemal! In kaj lahko in smem dajati ali podarjati? Kraljem ulice, otrokom sonca in ostalim sotrpinom lahko podarjam čas, izkušnje in nasvete, sebe, sonce, dobro voljo in željo po preživetju, priporočilo zdravljenja v naravi in svoj iskren namen kakovostnega prodornega in uspešnega žicanja. V namen pridobivanja večje količine sredstev za preživetje Kraljev ulice ter njihov ponoven vklop v družbo. Nasploh najraje komuniciram in preživljam čas s Kralji ulice, z otroki sonca, s sončno upravo. Enostavno menim, da smo osebkki, ki smo se dotaknili socialnega dna, bili deležni določene oblike razsvetljenja oziroma pouka o bistvu našega bivanja! Rad pa sem tudi sam in buljim v daljavo ...

Barjanski pozdrav!

Sončna uprava

Pomnimo:

Pot tisočerih kilometrov se začne s prvim korakom! (Konfucij)

SPOŠTUJEM VAS, SPOŠTUJEM VAŠE USODE

Ko srečujem klošarje (nesrečne ljudi), sem jim vedno naklonjena. Spoštujem jih zato, ker niso vsiljivi, so prijazni in hvaležni.

Velikokrat, ko sem sredi nakupov ali na sprehodu v družbi, a naklonjena klošarju, sem zmerjana, kaj počnem. »Naj gre delat.«

To me zaboli. Ne oziram se na vse to in delam po svoje, kakor mi duša pove, moje počutje je čudovito. In samo zato, ker so ljudje v tiski, ker so prijazni in nevsiljivi. Ko ga pogledam v oči in mu izročim nekaj malega, se mu oči zarosijo od hvaležnosti. Veliko vidim, ko se medsebojno družimo in podarjamo, kako nekateri ljudje živijo v velikem izobilju in tega niti ne cenijo oziroma ne sprejemajo več z veseljem in s hvaležnostjo. Pomembna je tudi naklonjenost človeku v tiski, njegovi veliki hvaležnosti, ohranjamo vrednote naših prednikov, naše počutje bo srečnejše.

Bil je zimski čas, sneg, zmrzal. Prihajala sem iz trgovine domov. Na tleh je ležal negiben človek. Pristopim zraven, diha, a nič ne kaže, da je pri sebi – koma. Vsi gredo mimo in me opozarjajo, naj ga pustim na miru, saj je pijan klošar. Nisem se vdala, ustavila sem nekega šolarja, ga prosila, če posodi mobilni in tako hitro poklicala prvo pomoč. Takoj so prišli, res, zdravnik in cela ekipa so lepo ravnali z njim, je pa zdravnik omenil, da ga poznajo. Zahvalil se je, da sem jih poklicala, ker je res bil človek v zelo slabem stanju.

Kdaj bomo vzpostavili oziroma izboljšali bolj pristne medsebojne odnose eden do drugega brez oziranja na to, koliko je kdo bogat ali reven? Človek je samo človek. Ti »fasadni« medsebojni odnosi so me vedno motili.

Lepo se imejte in naj vam bo naslednje zimsko obdobje topleje.

Ljubica

Tanja San

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Maša Štok; Komisija
KJE: Galerija Alkatraz, Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: do 6. 6.

KAJ: Diva; študijska razstava fizičnega in spletnega arhiva video umetnosti
KJE: Galerija Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: do 20. 6.

KAJ: Urša Vidic; Melodies of hope
KJE: Galerija Ganes Pratt, Cankarjeva 7, Ljubljana
KDAJ: do 20. 6.

KAJ: Joseph Roth; V izgnanstvu v Parizu, 1933-1939
KJE: Narodna in univerzitetna knjižnica, Turjaška 1, Ljubljana
KDAJ: do 16. 8. ob 18h

KAJ: Odprti prostor
KJE: Ljubljanski grad, dvorišče, Ljubljana
KDAJ: 17. 6. do 6. 9.

Za otroke

KAJ: Velika avantura Slovenija
KJE: Kavarna Sputnik, Tržaška 128, Ljubljana
KDAJ: 6. 6. ob 10.30

KAJ: Pogumno se lotimo gusarjev
KJE: Kavarna Sputnik, Tržaška 128, Ljubljana
KDAJ: 13. 6. ob 10.30

Razno

KAJ: Tina Istenič; Med mojim pogledom in vašimi očmi – instalacija
KJE: Kiberpipa, Galerija 404, Ljubljana
KDAJ: do 12. 6.

KAJ: Stojnica posredovalnice rabljenih predmetov Kraljev ulice
KJE: Vznožje Čopove ulice, Ljubljana
KDAJ: 6. 6. ob 9h

Glasba

KAJ: Koncert študentskega orgelskega razreda Akademije za glasbo
KJE: Cankarjev dom, Gallusova dvorana, Ljubljana
KDAJ: 3. 6. ob 19h

KAJ: Voyage; rock v živo
KJE: Roxly bar, Mala ulica 5, Ljubljana
KDAJ: 4. 6.

KAJ: Fatal error party #25; stara elektronska glasba (Pero-Fotar, Earblower, Vučko)
KJE: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 12. 6. ob 22h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

028
KRALJI
ULICE

"MI SMO BOLNICA
NE SOCIALNA
USTANOVA!"

VABILO NA STROKOVNO SREČANJE:
Zdravstveno varstvo brezdomcev
16. 6. 2009, ob 9. uri na Inštitutu Republike Slovenije za rehabilitacijo, Linhartova 51, 1000 Ljubljana (4 nadstropje).
Kotizacije ni. Prijavljeni udeleženci bodo gradivo prejeli na strokovnem srečanju. Svojo udeležbo (ime, priimek ter naslov ustanove) čimprej potrdite na elektronski naslov: lj.sprohanc@gov.si
Prostorske možnosti udeležbe so omejene.
Po zapolnitvi mest, prijava ne bo več mogoča.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

Organizator

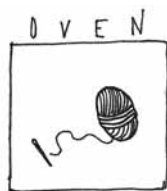
PROGRAM:

8/30 - 9/00 Registracija udeležencev
9/00 - 9/15 Uvodni pozdravi
9/15 - 9/45 Špela Razpotnik Družbeni kontekst brezdomstva
9/50 - 10/50 Špela Razpotnik, Bojan Dekleva, Dušan Nollimal, Staš Praznik, Toni Meško Predstavitev raziskave Zdravstvena problematika brezdomcev
10/50 - 11/10 Odmor

11/15 - 11/45 Milan Krek Predstavitev raziskave brezdomstva na obali
11/50 - 12/20 Aleksander Doplihar Predstavitev Ambulante s posvetovalnico za osebe brez zdravstvenega zavarovanja, Pro Bono (predstavitev problematike in predlog rešitev)
12/30 - 13/00 Boris Kramberger Zdravstveno zavarovanje in dostop do zdravstvene oskrbe
13/00 - 13/45 Razprava in zaključki

028/1009-028 - WWW.KRALJIULICE-ROK.SI/

ULIČNI HOROSKOP

Po dolgemu času boste zagledali osebo, ki vam je že od nekdaj všeč in ki vam nekaj pomeni. Skupaj bosta načrtovala vajino lepo prihodnost, tudi nekaj denarja bo prišlo.

Za vas, ki ste rojeni v tem znamenju, velja pravilo, da se brez muje še čevljev ne obuje, zato vam predlagam, da se osredotočite na ljubljeno osebo, ki vam veliko pomeni.

Zgodilo se vam bo nekaj, kar ste si vedno želeli ter upali ... Zato ne oklevajte in naredite prvi korak. Tudi pri denarju se vam kljub recesiji obetajo lepši časi.

Vas čaka neko presenečenje, in sicer pri denarju. Ta denar se vam bo obrestoval, če ga boste pravilno vložili, zato pohitite z naložbo! V ljubezni bo tudi napredek.

Za vas leve velja pravilo, da ste samozavestni in sposobni iz nič nekaj napraviti, to pa morate dobro unovčiti! Sicer pa v ljubezni počasi napredujete in nadaljujte tako!

Zvezde na nebu vam kažejo lepo prihodnost, zato ne oklevajte – tako v ljubezni kot pri denarju. Nekdo vas bo obiskal in vam prinesel veliko lepih novic. Zato boste veseli!

OGLASNA DESKA

Zelo bi bil vesel, če mi lahko kdo podari mobilni telefon in tiskalnik za računalnik. Dosegljiv sem na telefonski številki: 031 456 278. Hvala!

Društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo zelo dobrodošla! Hvala!

Belim in opravljam vsa dela, ki sodijo zraven: zidarska in keramična dela, urejanje dvorišč, urejanje grobov, obrezujem drevesa in živo mejo. Plačilo po dogovoru. 040 181 632, Drago

Iščem sponzorja za izdajo knjige. Telefon: 051 881 090, Gogi

Nujno potrebujem, da mi nekdo podari zadnjo polico za vozilo Polo (letnik 1998) in desno ogledalo. Nadja, 051 864 360

Društvo Kralji ulice potrebuje za svoj dnevni center navadne lesene ali kovinske stole brez podloženega sedala. Hvala vsem, ki nam boste olajšali sedenje! Uredništvo in dnevni center, 059 022 503

V ulični prodaji je tudi knjiga Meseno spoznanje: erotične zgodbe avtorja Franja Frančiča. Vabljeni, da jo kupite pri svojem uličnem prodajalcu. Cena je 4 evre, polovico dobi prodajalec.

PODARI PLOČEVINKO

V našem dnevnem centru na Poljanski 14 zbiramo aluminijaste pločevinke, zato vse bralke in bralce vabimo, da nam jih prinesete in na tak način prispevate k čistejšemu okolju, namesto da jih mečete v smeti.

Projekt Podari pločevinko poleg tega, da ekološko osvešča, tudi z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice.

Do 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo odmeri država za preteklo leto, lahko namesto državi odstopite društvu Kralji ulice. To storite z obrazcem Zahteva za namenitev dela dohodnine za donacije (MF-DURS obr. dohzip št. 3), ki ga s svojimi podatki (ime, priimek, naslov, davčna številka in pristojni davčni urad) pošljete na DURS. Nanj napišete, da bi del dohodnine radi namenili Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice – pri tem dodate še našo davčno številko, ki je 23956046, ter določite odstotek dohodnine, ki ga želite nameniti Kraljem ulice (do 0,5 odstotka). Hvala!

DVD-TROJČEK V ULIČNI PRODAJI!

Bralke in bralce obveščamo, da je DVD-trojček, ki vsebuje tri kratke filme: Rent a Žicar, Marko in Promo film Kralji ulice, že v ulični prodaji. Povprašajte zanj pri svojem uličnem prodajalcu ali prodajalki! Cena DVD-ja je 3 evre, polovica tega zneska pripada osebi, ki ga prodaja.

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA

Morate se oddahnniti zaradi obilice dela, ki ga opravljate, in nekaj postoriti tudi za sebe. V ljubezni pa se bo zgodilo, da boste spoznali nekoga, ki vam bo všeč.

ŠKORPIJON

Čeprav se občasno soočate s težavami, se bo tudi vam odprlo nebo sreče in radosti. Neka zanimiva oseba vas opazuje in si močno želi vaše navzočnosti! Boste sprejeli ponudbo?

STRELEC

Vas si močno želi oseba, ki vam je nekoč veliko pomenila. Odločiti se morate, ali boste sprejeli to ponudbo, ki vam jo ponuja ta nekoč tako ljubljena oseba.

KOZOROG

Čeprav vam je ta trenutek zelo težko, se boste v kratkem času pobrali. Zgodilo se vam bo nekaj, kar ste si vedno želeli. Kmalu boste prišli na svojo zeleno vejo.

VODNAR

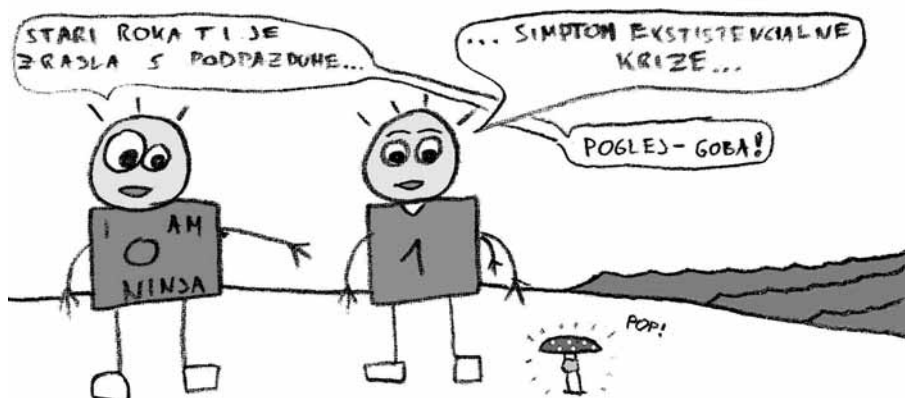

Vaša radovednost vas bo pripeljala do nekega odkritja, ki ga niste pričakovali niti slučajno. To odkritje bo za vas in vašo ljubljeno osebo velik uspeh, zato pohitite s prodajo tega izdelka!

RIBI

Ali je vam včasih dolgčas? Popestrite si življenje s tistim, kar vam ustreza, dajte si duška in uživajte s kom, ki vas ima rad. Čaka vas nagrada!

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILO

ČRNI HUMOR

Se pogovarjata dva klošarja, ko eden od njiju reče drugemu:

»Ti danes imam hudičevo dober dan!«

»Ne hvali dneva pred nočjo, kaj če te povozi kakšen tovornjak?!«

»E, vidiš, te sreče pa nimam!«

Marko Nakrić

ČIP

Kakšna je razlika med pedofili in poštenimi državljani?
Slednjim bodo vstavili podkožni čip deset let kasneje.

Jure Kunaver

ŠALA

Kralj ulice pride v lekarno in vpraša, če lahko dobi pol tabletko viagre? Farmaceutka mu reče, da mu je ne more dati le pol, ampak cel zavojček. Ko jo tako lepo prosi, mu vseeno da le polovico tabletke, nato pa ga vpraša, zakaj potrebujete le pol tabletke. In kralj ulice ji odgovori: »Zato da niso, kadar grem lulat, čevlji mokri.«

Gregor B. Hann

POZOR – NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik II, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca in Srečka Kosovela – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Nagrajenca pravilno rešene majske križanke oziroma sudoka sta **Milena Bartol** iz Ribnice in **Stojan Novak** iz Ljubljane.

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) ime glavne ženske iz filma Doktor Živago,
- (2) svetopisemska oseba, Kajnov brat,
- (3) pristaniško mesto na severu Hrvaške,
- (4) ime znanega ustvarjalca Hranitelja.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

ŠTORKLJA?

Neka gospa opazuje otročičke in pravi mamic ob njih:

»Joj, kako lepe otroke imate.«

»Take nam prinaša štoklja.«

»Joj, jaz pa nimam sreče s štokljo!«

»Potem pa poskusite s kakšnim drugim tičem.«

Zmajček

AFORIZEM

Na Zahodu se bojijo revolucije, na Vzhodu pa se bojijo kontrarevolucije.

Josip Kalašnikov

	3				4			
	9		6	2		3		
	6		1	3	7			2
		3				7		6
		9				4		
6		8				2		
3			4	8	2		9	
		2		9	3		4	
			7				2	

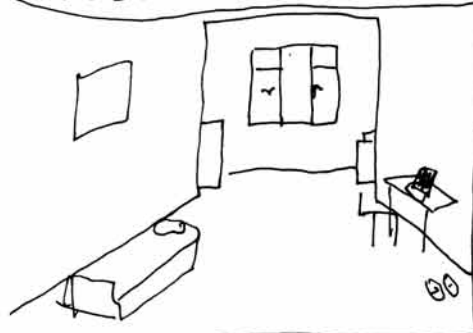
NA OBISKU!

NIK*

ŽIVIMO, MI SMO PRIŠLI
POGLEDAT KAKO ŽIVIS,

ODKAR SI
DOBIL STANOVANJE

BOMO NAREDILI PAR
FOTOGRAFIJ

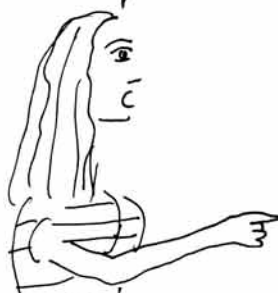
A, TO JE PA LAP
TOP, A GA LOHK
POSLIKAM?!

JA, JA,

ZAKVA GA PA IMAŠ?

JA VESTE VSI JIH
IMAJO!

AHA

KLIK

A TO SO PA TVOJI
NAJLJUBŠI ČEVLJI?

KLIK KLIK

JA, TE SO FUL..

JA JA,

A HLADILNIK PA IMAŠ, A LOHK
POGLE DAM, O, KAKO JE ČIST?!

JA, SEVEDA, ČE
JE PA ZMERI
PRAZEN!!

END

RIKO

Nekateri pravijo, da sem koprška legenda. Spet drugi, da sem »nori« Riko. Jaz pa vem, da sem brezdomec z ogromnim srcem in prijazno besedo, ki ima rad rujno kapljico ... Rad imam ljudi. Tudi tebe.

